

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΙΤΗΣΗ

1. Του σωματείου με την επωνυμία «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ ΔΕΗ» (ΠΟΣ/ΔΕΗ) που εδρεύει στην Αθήνα (Γ' Σεπτεμβρίου 7) όπως νομίμως εκπροσωπείται, με ΑΦΜ 090296350 και με email vnlaw@otenet.gr.
2. ΣΚΟΥΡΑ ΧΡΗΣΤΟΥ του Γεωργίου, κατοίκου Χαλανδρίου (Επιδαύρου 42) με ΑΦΜ 009777915 και με e-mail vnlaw@otenet.gr, πρώην Διοικητή ΟΑΠ ΔΕΗ, συνταξιούχου.
3. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ Αθανάσιου του Παντελή, κατοίκου Αθηνών (οδός Γ' Σεπτεμβρίου αριθ. 7) με Α.Φ.Μ. 064429909 και με email vnlaw@otenet.gr, συνταξιούχου, τ. υπαλλήλου ΔΕΗ Α.Ε., Προέδρου της ΠΟΣ ΔΕΗ.
4. ΠΟΥΓΓΙΑ Λάζαρου του Γεωργίου, κατοίκου Αθηνών (οδός Άργους αριθ. 33) με Α.Φ.Μ. 010943102 και με email vnlaw@otenet.gr, συνταξιούχου ΔΕΗ, τ. υπαλλήλου ΔΕΗ Α.Ε., Γενικού Γραμματέα της ΠΟΣ ΔΕΗ.
5. ΑΝΔΡΕΑΔΗ Κωνσταντίνου του Δημητρίου, κατοίκου Πτολεμαΐδας (οδός Θεολογίδη 5) με ΑΦΜ 008614540 και με email vnlaw@otenet.gr, συνταξιούχου ΔΕΗ, τ. υπαλλήλου ΔΕΗ Α.Ε., Αντιπροέδρου της ΠΟΣ ΔΕΗ.
6. ΝΙΑΡΧΟΥ Γεωργίου του Θεοδώρου, κατοίκου Νέας Φιλαδέλφειας (οδός Σύλλης αριθ. 11) με Α.Φ.Μ. 005463338 και με email vnlaw@otenet.gr, συνταξιούχου, τ. υπαλλήλου ΔΕΗ Α.Ε., Ταμία της ΠΟΣ ΔΕΗ.

7) Και των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου της ΠΟΣ ΔΕΗ – συνταξιούχων ΔΕΗ:

ΕΠΩΝΥΜΟ	ΟΝΟΜΑ	ΟΝ. ΠΑΤΡΟΣ	ΑΜ ΔΕΗ
7. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ	ΚΥΡΙΑΚΟΣ	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	45616
8. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ	1020200

9. ΑΥΓΕΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ	ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	ΧΡΗΣΤΟΣ	888000
10. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ	ΠΕΤΡΟΣ	ΚΑΡΛΟΣ	1713900
11. ΓΚΕΚΑΣ	ΣΤΑΥΡΟΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ	3356900
12. ΔΗΜΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	1417600
13. ΔΗΜΟΥ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	2522900
14. ΔΙΡΧΑΛΙΔΗΣ	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ	2491500
15. ΚΑΡΑΤΖΙΑΣ	ΑΣΤΕΡΙΟΣ	ΜΑΡΚΟΣ	3099000
16. ΚΕΠΕΝΟΣ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	2871200
17. ΜΑΥΡΟΦΥΛΛΙΔΟΥ	ΕΛΕΝΗ	ΧΡΗΣΤΟΣ	2752700
18. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΚΟΣ	1421900
19. ΣΑΜΑΡΑΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΝΤΩΝΙΟΣ	38489
20. ΣΜΠΟΝΙΑΣ	ΙΩΑΝΝΗΣ	ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	2735800
21. ΤΡΑΧΑΝΑΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ	4490300
22. ΦΡΑΝΤΖΗΣ	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΣΠΥΡΙΔΟΝ	2805000
23. ΒΡΟΥΤΣΗΣ	ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΝΙΚΟΛΑΟΣ	1878700

Άπαντες κάτοικοι Γ' Σεπτεμβρίου 7, Αθήνα.

ΚΑΤΑ

1. **Του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων**, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα (Σταδίου 29).
2. **Του Ελληνικού Δημοσίου** όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

1. Της υπ' αριθμ. πρωτ. Φ80020/10553/Δ16.οικ.265/15-04-2020 εγκυκλίου με θέμα «Γνωστοποίηση ρυθμίσεων του άρθρου 44 του ν. 4670/2020, σχετικά με τις παροχές του Κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του ΕΤΕΑΕΠ» που υπογράφει ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων Ιωάννης Βρούτσης.
2. Της υπ' αριθμ. 17537/989/6-5-2020 (ΦΕΚ Β 1887/18.5.2020) απόφασης του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων με τίτλο « Καθορισμός των τεχνικών παραμέτρων σχετικά με τις παροχές του κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του e-Ε.Φ.ΚΑ».
3. Κάθε άλλης συναφούς πράξης ή παράλειψης, προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

.....

I. ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΙΘΕΜΕΝΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ: Με το παρόν δικόγραφο ζητείται η ακύρωση απόφασης του Υπουργού Εργασίας αλλά και εγκυκλίου/κανονιστικής διοικητικής πράξης του ίδιου Υπουργού με την οποία προσδιορίζεται δυνάμει (της αντισυνταγματικής) διάταξης του άρθρου 44 ν. 4670/2020 η επικουρική σύνταξη εκάστου ημών κατά τρόπο άνισο και σίγουρα αντισυνταγματικό σε σχέση με τους συνταξιούχους που εξέρχονται σε σύνταξη μετά την 1-1-2015. Επίσης τίθεται θέμα αντισυνταγματικότητας ως προς την επιβολή κράτησης υπέρ υγειονομικής περίθαλψης στην επικουρική μας σύνταξη δυνάμει των ανωτέρω προσβαλλόμενων πράξεων.

II. ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ. Οι προσβαλλόμενες πράξεις δημοσιεύθηκαν την 15-4-2020 και 18-5-2020 αντίστοιχα. Εντούτοις, λόγω της από 11.3.2020 ΠΝΠ (ΦΕΚ Α 55/2020) αλλά και της από 15.3.2020 Κ.Υ.Α (ΦΕΚ Β 864/2020), οι προθεσμίες για την κατάθεση ενδίκων μέσων ή βοηθημάτων αναστέλλονται από 11-3-2020 μέχρι και 31-05-2020. Συνεπώς οι ώδε προσβαλλόμενες πράξεις νομίμως και εμπροθέσμως προσβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου Σας.

Περαιτέρω, αμφοτέρως οι προσβαλλόμενες πράξεις επάγονται αυτοτελή έννομη συνέπεια για εμάς τους διοικούμενους (αλλά και όλους τους συνταξιούχους του ΕΤΕΑΕΠ και ήδη e-ΕΦΚΑ), καθότι με αυτές καθορίζεται εκ νέου ο τρόπος υπολογισμού της επικουρικής σύνταξης εκάστου ημών και συνεπώς επηρεάζεται άμεσα η περιουσιακή μας κατάσταση αλλά και ο βιοπορισμός μας.

Σε κάθε περίπτωση, οι ανωτέρω δύο πρώτες προσβαλλόμενες πράξεις, ανεξαρτήτως του χαρακτήρα τους ως ερμηνευτικών εγκυκλίων ή κανονιστικών πράξεων, πρέπει να θεωρηθεί ότι

προσβάλλονται, εν πάση περιπτώσει, παραδεκτώ, διότι, σε διαφορετική περίπτωση, επέρχεται, εν προκειμένω, παραβίαση του δικαιώματός μας περί παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτό κατοχυρώνεται από τα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Και τούτο διότι οι ερμηνευόμενες με τις ανωτέρω πράξεις νομοθετικές διατάξεις (ά. 44 ν. 4670/2020) είναι «άμεσα εκτελεστές» και, ως εκ τούτου, εφόσον στην ελληνική έννομη τάξη δεν προβλέπεται ευθεία προσβολή νόμου, η παρούσα αίτηση ακυρώσεως πρέπει κατ' ανάγκην να θεωρηθεί ότι στρέφεται κατά της εκ μέρους των οργάνων της εκτελεστικής εξουσίας σιωπηρής εγκρίσεως της εκτελέσεως των επίδικων νομοθετικών διατάξεων. Η έγκριση αυτή τεκμαίρεται από τα από Ιουνίου 2020 ενημερωτικά σημειώματα επικουρικής σύνταξης εις έκαστον ημών, τα οποία δεν συνιστούν καθ' εαυτά εκτελεστές διοικητικές πράξεις.

Τέλος, ως προς το έννομο συμφέρον μας, πρέπει να αναφερθεί ότι η μεν πρώτη ΠΟΣ ΔΕΗ αποτελεί ένωση των σωματείων συνταξιούχων ΔΕΗ που έχει συσταθεί δυνάμει της υπ' αριθ. 3032/1974 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Μέλη της ΠΟΣ ΔΕΗ καθίστανται πρωτοβάθμιοι σύλλογοι, στους οποίους εγγράφονται συνταξιούχοι – υπαγόμενοι στην ασφάλιση του πρώην ΟΑΠ ΔΕΗ, πρώην υπάλληλοι της ΔΕΗ ΑΕ. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του Καταστατικού της ΠΟΣ ΔΕΗ, σκοπός της εκτός των άλλων είναι: «[...] η βελτίωση των διατάξεων της ασφάλισης της ΔΕΗ για όλους τους συνταξιούχους της, η προστασία του θεσμού της ασφάλισης του προσωπικού της ΔΕΗ, όπως αυτός προβλέπεται από το Ν. 4491/1966, η επαγρύπνηση για τη διατήρηση της αυτοτέλειας της ΔΕΗ με τη μορφή της κρατικής επιχείρησης σε όφελος του κοινωνικού συνόλου και η συμβολή για την προστασία και η συμβολή για την προστασία των συνδικαλιστικών ελευθεριών, στα πλαίσια του Συντάγματος που ισχύει, των νόμων του κράτους και των διεθνών συμβάσεων». Άλλωστε η ΠΟΣ ΔΕΗ έχουμε συμμετάσχει στην κατάρτιση της συμφωνίας που περιελήφθη (και κυρώθηκε) με το ά. 34 του ν. 2773/1999 με την Ελληνική Κυβέρνηση (Υπουργός Οικονομικών).

Οι δε υπόλοιποι είμαστε πρώην εργαζόμενοι της ΔΕΗ ΑΕ, προσληφθέντες πριν την 1-1-1993 (και συνεπώς παλαιοί ασφαλισμένοι), οι οποίοι λάβαμε επικουρική σύνταξη από την ΔΕΗ ΑΕ, ο κλάδος επικουρικής σύνταξης της οποίας κατόπιν αποσχίστηκε από την ΔΕΗ και εντάχθηκε στον Οργανισμό Ασφάλισης Προσωπικού ΔΕΗ (ΟΑΠ ΔΕΗ) δυνάμει του ν. 3655/2008, κατόπιν στο ΤΑΥΤΕΚΩ (ν. 4052/2012), στο ΕΤΕΑ, στο ΕΤΕΑΕΠ (ν 4387/2016) και ήδη ανήκει στον e- ΕΦΚΑ (ν. 4670/2020).

III. ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Άπαντες είμαστε πρώην υπάλληλοι της ΔΕΗ ΑΕ (προσληφθέντες πριν την 1-1-1993 και συνεπώς παλαιοί ασφαλισμένοι), από την οποία και συνταξιοδοτηθήκαμε (με τις διατάξεις που ίσχυαν πολύ πριν από την εφαρμογή του ν. 4387/2016).

Α) Με την διάταξη του άρθρου 4 του π.δ. 245 της 14/15-04-1975 «Περί συγκροτήσεως και λειτουργίας της Επικουρικής Ασφαλίσεως του Προσωπικού της Δ.Ε.Η.» (Α' 69) (η οποία εξακολουθεί να ισχύει εφόσον δεν έχει τροποποιηθεί ρητά με νεότερη διάταξη νόμου) θεσπίστηκε η ταυτότητα απονομής κύριας και επικουρικής σύνταξης στους συνταξιούχους της ΔΕΗ, δεδομένου ότι ορίζει: «1. Οι παρά τη Δ.Ε.Η. επικουρικώς ησφαλισμένοι δικαιούνται τακτικού μηνιαίου μερίσματος, εφ' όσον τυχόν οριστικής συνταξιοδοτήσεως εξ αυτής. 2. Το κατά περίπτωσιν χορηγητέον μέρισμα είναι ίσον προς τα

είκοσι πέντε εκατοστά του ποσού της εκάστοτε καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως εις τους κατά την προηγούμενη παράγραφον δικαιούχους ή εις τα μέλη οικογενείας θανόντων δικαιούχων. Το ποσόν του εν λόγω μερίσματος δεν δύναται να υπερβαίνει το αντιστοιχούν τοιούτον εις μηνιαίαν σύνταξιν υπολογιζομένην επί τη βάσει των διατάξεων των άρθρων 8 και 9 του Νόμου 4491/1966. 3. ...».

Με το νόμο 4491/1966 φορέας ασφάλισης του προσωπικού της ΔΕΗ ΑΕ ήταν η ίδια η ΔΕΗ, υποκείμενη κατά τούτο, δηλαδή κατά την ιδιότητά της ως ασφαλιστή του προσωπικού της, στην εποπτεία του Υπουργού Εργασίας. Η ΔΕΗ, ως ασφαλιστικός φορέας του προσωπικού της, ήταν υποχρεωμένη να εξασφαλίζει και να καταβάλλει οποιοδήποτε ποσό απαιτείτο για την κετ' έτος κάλυψη των πάσης φύσεως ex lege προβλεπόμενων υποχρεώσεων της προς τους ασφαλισμένους της. Από τη λειτουργία του ασφαλιστικού φορέα της ΔΕΗ, δυνάμει του νόμου 4491/1966, είχε σχηματιστεί περιουσία αυτού του φορέα ενσωματωμένη στην περιουσία της ΔΕΗ, η οποία προσδιορίστηκε ποσοτικά για την 31/12/1992 με την αναλογιστική μελέτη που συντάχθηκε από τις εταιρείας WYATT και PRUDENTIAL. Με την απελευθέρωση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας σε εφαρμογή της Οδηγίας 96/62/ΕΕ και ενόψει της εισαγωγής της ΔΕΗ στο Χρηματιστήριο Αθηνών προς άντληση κεφαλαίων, μέσω της μετατροπής της σε ΑΕ, κατέστη αναγκαία η διάσπαση του διφυούς αυτού νομικού προσώπου, ήτοι της επιχείρησης από τον ασφαλιστικό φορέα, με τη δημιουργία ενός χωριστού ΝΠΔΔ.

Β) Ακολούθως, με το ά. 34 παρ. 12 του ν. 2773/1999, κυρώθηκε η από 30-7-1999 συμφωνία που υπεγράφη μεταξύ ημών, της ΓΕΝΟΠ/ΔΕΗ και του Υπουργού Ανάπτυξης, και η οποία είχε επί λέξει ως εξής:

«Σήμερα, 30 Ιουλίου 1999, στην Αθήνα, μεταξύ του Υπουργού Ανάπτυξης κ.Ευάγγελου Βενιζέλου που ενεργεί εν προκειμένω και εκ μέρους των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων και της ΓΕΝ.Ο.Π. - Δ.Ε.Η. που εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του Δ.Σ.Ν. Εξαρχο, τον Γενικό Γραμματέα Α. Ματσαρίδη και τον Οργανωτικό Γραμματέα Ρ.Ρίζο, για την οριστική επίλυση του ασφαλιστικού ζητήματος, της Δ.Ε.Η. και στη συνέχεια των όσων αναφέρονται στην εισηγητική έκθεση του ν.2593/1998, συμφωνούνται τα εξής:

1. Από τη λειτουργία του Ασφαλιστικού Φορέα της Δ.Ε.Η. βάσει του ν. 4491/1966 και ειδικότερα του άρθρου 7 παρ. 2 έχει σχηματιστεί περιουσία αυτού του φορέα ενσωματωμένη στην περιουσία της Δ.Ε.Η, η οποία είχε την πλήρη και αποκλειστική διαχείριση των πόρων του Φορέα στο πλαίσιο της κατά τις ανωτέρω διατάξεις ιδιότητός της ως Ασφαλιστή του προσωπικού της (βλ. και την 98/96 απόφαση Δ.Σ./Δ.Ε.Η.). Η εν λόγω περιουσία προσδιορίστηκε ποσοτικά για την 31.12.1992 με την αναλογιστική μελέτη που συντάχθηκε από τις εταιρίες WYATT και PRUDENTIAL - και κατατέθηκε στο ΥΠ.Ε.Κ.Α. το 1995, η δε ποσοτική της εξέλιξη στο μέλλον θα προσδιορίζεται για τακτές ημερομηνίες, με έναρξη την 31.12.1998, με μελέτες επικαιροποίησής της που θα βασίζονται στις ίδιες αρχές, μεθοδολογία και παραδοχές της ως άνω μελέτης WYATT - PRUDENTIAL.

2. Το Κράτος αναγνωρίζει πλήρως τις υποχρεώσεις της Δ.Ε.Η. προς τον ασφαλιστικό της φορέα, έναντι της προαναφερόμενης ενσωματωμένης περιουσίας, και υποκαθιστά τη Δ.Ε.Η. σε όλες τις ασφαλιστικές υποχρεώσεις της προς τους εργαζομένους και συνταξιούχους της προς τούτο το Κράτος αναλαμβάνει την πλήρη κάλυψη, με τις αναγκαίες καταβολές, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 16, όλων των αναγκών του νέου Ασφαλιστικού Φορέα Προσωπικού Δ.Ε.Η. (Ν.Π.Δ.Δ.), καθώς και των εν γένει υποχρεώσεών του. Ειδικότερα οι υποχρεώσεις που αναλαμβάνει εν προκειμένω το Κράτος αποτελούν αντιπροσώχες έναντι της περιουσίας του

Ασφαλιστικού Φορέα, κατά το αναφερόμενα στην παρ 1, με την οποία περιουσία αυξάνεται η περιουσία της Δ.Ε.Η και ουσιαστικά του Κράτους, ως ιδιοκτήτη της επιχείρησης.

3. Εν όψει της υποχρεωτικής απελευθέρωσης της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας της χώρας σε εφαρμογή της οδηγίας 96/92 της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Δ.Ε.Η., θα υπαχθεί στο ν. 2414/1996 και θα μετατραπεί σε ανώνυμη εταιρεία με συνέπεια να καθίσταται πλέον αναγκαίος ο διαχωρισμός του σημερινού διφυδούς νομικού προσώπου της Δ.Ε.Η. αφ' ενός μεν σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, που αναπτύσσει την επιχειρηματική δραστηριότητα στο χώρο της ηλεκτρικής ενέργειας με τη μορφή ανώνυμης εταιρείας, αφ' ετέρου σέ ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου που θα εξακολουθεί να λειτουργεί ως ασφαλιστικός φορέας του Προσωπικού της Δ.Ε.Η.. Είναι άλλωστε γνωστό ότι κατά το Σύνταγμα και τη σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είναι θεμιτό να εκτελείται έργο υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης από ανώνυμη εταιρεία ή άλλο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου.

4. Πέραν τούτου είναι φανερό ότι η δραστηριοποίηση της Δ.Ε.Η. στα πλαίσια της απελευθέρωσης της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας με ανταγωνιστικούς όρους, η Χρηματοοικονομική της κάλυψη και η επιχειρηματική της ανάπτυξη, οδηγούν στην παρούσα ρύθμιση, ως την προσφορότερη λύση.

5. Ετσι για τους παραπάνω λόγους το Ν.Π.Δ.Δ. - Ασφαλιστής Δ.Ε.Η., διαχωρίζεται από τη Δ.Ε.Η. Επιχείρηση Α.Ε. και δημιουργείται ένα Ν.Π.Δ.Δ. (Δ.Ε.Η. - Ασφαλιστής).

Ο νέος ασφαλιστικός φορέας θα καλύψει, θα εξασφαλίσει και θα προστατεύσει, εις το ακέραιο, όλες τις κάθε είδους ασφαλιστικές, παροχές και υποχρεώσεις του ασφαλιστικού φορέα της Δ.Ε.Η., σε συνδυασμό με τα αναφερόμενα στις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος, καθώς και με το άρθρο 35 του ν. 4491/1966 κατ' ελάχιστο στο επίπεδο και την έκταση που προβλέπεται σήμερα. Επίσης θα προβλεφθεί η κάλυψη για την αντιμετώπιση εκτάκτων γεγονότων που θα δημιουργούν έκτακτες ασφαλιστικές υποχρεώσεις (π.χ. εθελουσία έξοδος προσωπικού κ.λπ.).

ι) Οι καταβολές του Κράτους (παρ. 2) συνιστούν πάγιο πόρο του Νέου Ασφαλιστικού Φορέα Προσωπικού Δ.Ε.Η. (Ν.Π. Δ.Δ.), ο οποίος θα αναφέρεται ιδιαίτερα στο οικείο άρθρο του καταστατικού του (Πόροι Φορέα). Οι καταβολές αυτές θα εγγράφονται στον εκάστοτε Κρατικό προϋπολογισμό, στην εισηγητική έκθεση του οποίου θα γίνεται σημείωση ότι η εγγραφή αυτή γίνεται έναντι της κατά τα ανωτέρω περιουσίας (αντιπαροχή) του Φορέα. Πιο συγκεκριμένα: Στον εκάστοτε Κρατικό προϋπολογισμό θα αναγράφεται το προϋπολογιζόμενο ποσό της διαφοράς εσόδων μείον παροχές, το οποίο θα χρησιμοποιείται για τη χρηματοδότηση του φορέα. Για το ανωτέρω ποσό θα γίνεται στην εισηγητική έκθεση σημείωση, ότι γράφεται στον Κρατικό προϋπολογισμό, έναντι της περιουσίας που αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος σε συνάρτηση με τις Κεφαλαιακές και άλλες ενισχύσεις του Ν Π Δ Δ. - ασφαλιστικού φορέα του προσωπικού της Δ.Ε.Η..

7. Η διαχείριση αυτού του ασφαλιστικού φορέα, η καταβολή των ασφαλιστικών παροχών, η κάλυψη της υγειονομικής περίθαλψης και των συμφωνημένων με Ε.Σ.Σ.Ε. κοινωνικών παροχών, θα διενεργείται λόγω εμπειρίας κατά προτεραιότητα από Προσωπικό που σήμερα υπηρετεί στη Δ.Α.Π., που θα διέπεται από ταυτόσημο μισθολόγιο και ΚΚΠ με αυτό του προσωπικού της Δ.Ε.Η..

8. Με σκοπό την κατά το δυνατό μικρότερη επιβάρυνση του Κρατικού Προϋπολογισμού, με νομοθετική ρύθμιση πριν την 19.2.2001, το περιεχόμενο της οποίας θα συμφωνηθεί με τη ΓΕΝ.Ο.Π./Δ.Ε.Η., θα προβλεφθούν και ειδικότερα έσοδα, όπως ειδικό τέλος διοδίων στις γραμμές μεταφοράς, ανάκτηση ανενεργών επενδύσεων κ.λπ.. Υπογραμμίζεται ότι σε καμία περίπτωση δεν θα αυξηθούν οι σήμερα καταβαλλόμενες ασφαλιστικές εισφορές εργαζομένων και συνταξιούχων.

9. Όλα τα παραπάνω σημεία θα αποτυπωθούν, σε συνεννόηση με τη ΓΕΝ.Ο.Π. - Δ.Ε.Η. και ΠΟΣ - Δ.Ε.Η., σε νομοθετική ρύθμιση - πλαίσιο που θα εισαχθεί για ψήφιση ταυτόχρονα με το νόμο για

την απελευθέρωση της αγοράς της ηλεκτρικής ενέργειας, στην εισηγητική έκθεση της οποίας θα περιληφθεί αυτούσια και η παρούσα συμφωνία.

Ρητό επίσης θα αναφερθεί ότι μέχρι τη σύσταση και λειτουργία του νέου Φορέα θα ισχύει εξ ολοκλήρου το σημερινό ασφαλιστικό καθεστώς για τους ασφαλισμένους της Δ.Ε.Η."

Περαιτέρω, και σε εξειδίκευση της ως άνω διάταξης, το ά. 9 ΠΔ 51/2009 ορίζει ότι η ετήσια καταβολή (*πάγιος πόρος*) από το Κράτος αφαιρείται κάθε φορά από την ενσωματωμένη στη ΔΕΗ ασφαλιστική περιουσία και δεν επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό ως επιπρόσθετη προβλεπόμενη δαπάνη. Επίσης, ρητή μνεία της ενσωμάτωσης της ασφαλιστικής περιουσίας στην περιουσία της ΔΕΗ, γίνεται και στο άρθρο 196 παρ. 16 του ν. 4001/2011, στο οποίο προβλέπεται ο επιμερισμός της ασφαλιστικής περιουσίας στις θυγατρικές εταιρείες της ΔΕΗ, βάσει αναλογιστικής μελέτης.

Με βάση τις παραπάνω διατάξεις καθίσταται σαφές ότι:

- 1) Η περιουσία του ασφαλιστικού φορέα της ΔΕΗ, μετά την απόσχιση του από την τελευταία, παρέμεινε ενσωματωμένη στην περιουσία της ΔΕΗ, δηλαδή σε άπαντα τα περιουσιακά της στοιχεία, κινητά και ακίνητα, για το λόγο ότι η ασφαλιστική περιουσία δεν μπορούσε να αποχωρισθεί από την περιουσία της ΔΕΗ. Έτσι η ασφαλιστική περιουσία παραμένει ενσωματωμένη στην περιουσία της ΔΕΗ και των θυγατρικών της και αναπροσαρμόζεται ετησίως κατά το νόμο, με αναλογιστική μελέτη και εγγράφεται στους ισολογισμούς του ασφαλιστικού φορέα.
- 2) Υπό αυτό ακριβώς το πρίσμα τέθηκε η αίρεση στο νόμο 163/1975:

«Άρθρον 5.

1. Από της κατά το άρθρον 2 του παρόντος νόμου, καταργήσεως του Ταμείου, άπαντα τα περιουσιακά στοιχεία τούτου ως και αι υποχρεώσεις αυτού, εν τω συνόλω των, περιέρχονται εις την ΔΕΗ, ήτις υπεισέρχεται, ως καθολικός διάδοχος, εις το σύνολον των πάσης φύσεως δικαιωμάτων, πόρων και υποχρεώσεων του καταργουμένου Ταμείου.

2. Μέχρι της κατά το άρθρον 2 του παρόντος νόμου καταργήσεως του Ταμείου, η ΔΕΗ ή ο διάδοχος ταύτης υποχρεούται να καλύπτει εις το διηνεκές τα ελλείμματα του Ταμείου, δι' απάντας τους κλάδους αυτού.

3. Από της ισχύος του παρόντος απαγορεύεται η εκποίησης ή οιαδήποτε ετέρα πράξις δεσμεύσεως ή μεταβολή των περιουσιακών στοιχείων του Ταμείου.

4. Εν περιπτώσει μεταβολής του σήμερον ισχύοντος συστήματος ασφαλίσεως του προσωπικού της ΔΕΗ και συστάσεως ιδίου ασφαλιστικού φορέως ανεξαρτήτου της ΔΕΗ, τα κατά την δημοσίευσιν του παρόντος υφιστάμενα περιουσιακά στοιχεία του Ταμείου περιέρχονται εις τον συσταθησόμενον φορέα».

- 3) Αρμόδιο για τη χρηματοδότηση και βιωσιμότητα των ασφαλιστικών ταμείων των εργαζομένων και συνταξιούχων της ΔΕΗ είναι το Ελληνικό Δημόσιο.
- 4) Η χρηματοδότηση του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία αποτελεί πάγιο πόρο των ασφαλιστικών ταμείων, αφορά την εις το ακέραιο προστασία και καταβολή κάθε είδους χρηματικής παροχής του ασφαλιστικού συστήματος της ΔΕΗ προς τους ασφαλισμένους, στο επίπεδο που αυτές ανήρχοντο κατά τη ψήφιση του νόμου 2773/1999.
- 5) Σε περίπτωση μη καταβολής όλου του ποσού του παγίου πόρου από το Ελληνικό Δημόσιο, υπόχρεη για την κάλυψη της χρηματοδότησης είναι η ΔΕΗ, βάσει των εγγυητικών υποχρεώσεων που έχει αναλάβει ως κάτοχος και νομέας της ασφαλιστικής περιουσίας κατ'

άρθρο 34 ν. 2773/1999. Η υποχρέωση αυτή την πλήρη και εις το ακέραιο κάλυψη όλων των δαπανών του ασφαλιστικού συστήματος των εργαζομένων της ΔΕΗ.

- 6) Επιπλέον, σε περίπτωση που το Ελληνικό Δημόσιο δεν καταβάλλει ολόκληρο το ποσό του παγίου πόρου, δεν απομειώνονται αντίστοιχα και τα κεφάλαια της ασφαλιστικής περιουσίας που είναι ενσωματωμένα στην εταιρική περιουσία της ΔΕΗ. Αντίθετη ερμηνεία θα είχε σαν αποτέλεσμα τη διόγκωση της εταιρικής περιουσίας της ΔΕΗ με κεφάλαια, τα οποία δεν είναι δικά της, και τη δημιουργία ψευδών – εσφαλμένων εντυπώσεων προς τους μετόχους και υποψήφιους επενδυτές της ΔΕΗ ως προς το ύψος της πραγματικής της περιουσίας.

Σύμφωνα με το ά. 196 παρ. 16 του ν. 4001/2011 ορίστηκε ότι:

«16. Η προβλεπόμενη στο άρθρο 34 του ν. 2773/1999 (Α` 286) περιουσία - ασφαλιστικό Κεφάλαιο των Φορέων Ασφάλισης του προσωπικού της ΔΕΗ Α.Ε. είναι ενσωματωμένη στην περιουσία της ΔΕΗ Α.Ε. και των θυγατρικών της σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία. Η περιουσία και ο επιμερισμός της σε έκαστη των εταιρειών θα γίνει στη βάση αναλογιστικής μελέτης που θα συνταχθεί μέσα σε έξι μήνες από την έναρξη ισχύος του παρόντος στη βάση τεχνικά αποδεκτών αρχών, μεθοδολογίας και παραδοχών. Η αναλογιστική μελέτη εγκρίνεται με απόφαση του διοικητικού συμβουλίου της ΔΕΗ μετά από γνώμη της Εθνικής Αναλογιστικής Αρχής του άρθρου 9 του ν. 3029/2002 (Α` 160)».

Ήδη ο Υπουργός Εργασίας με σχετική απόφασή του που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Β' 3945/25-10-2019 χρηματοδότησε τον e-ΕΦΚΑ με το ποσό των 480.000.000,00 ειδικά για τις αξιώσεις από τους συνταξιούχους της ΔΕΗ (κλάδος κύριας αλλά και επικουρικής ασφάλισης), όπως εμείς εν προκειμένω.

Γ) Με το άρθρο 96 του νόμου 4387/2016 αρχικώς ορίστηκαν τα εξής:

5. α. Για τους ασφαλισμένους από την 1.1.2014 και εφεξής το ποσό της επικουρικής σύνταξης υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.

β. Για τους ασφαλισμένους μέχρι 31.12.2013, οι οποίοι καταθέτουν αίτηση συνταξιοδότησης από την 1.1.2015 και εφεξής, το ποσό της επικουρικής σύνταξης αποτελείται από το άθροισμα δύο τμημάτων:

βα. το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους έως 31.12.2014 υπολογίζεται με βάση ποσοστό αναπλήρωσης, το οποίο για κάθε χρόνο ασφάλισης αντιστοιχεί σε ποσοστό 0,45% υπολογιζομένου επί των συντάξιμων αποδοχών εκάστου ασφαλισμένου, όπως αυτές υπολογίζονται και για την έκδοση της κύριας σύνταξης.

ββ. το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους από 1.1.2015 και εφεξής υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.»

2. Οι ρυθμίσεις των άρθρων 19, 30 και 36 εφαρμόζονται αναλογικά και επί των συντάξεων του Ε.Τ.Ε.Α..

3. Εκκρεμείς αιτήσεις συνταξιοδότησης που έχουν υποβληθεί μέχρι την έναρξη ισχύος του παρόντος κρίνονται, ως προς τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης, σύμφωνα με το νομικό πλαίσιο που ίσχυε κατά το χρόνο υποβολής τους και αναπροσαρμόζονται στη συνέχεια βάσει των διατάξεων της επόμενης παραγράφου του παρόντος άρθρου.

Ακολούθως, μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 44 του νόμου 4670/2020, έχει ως εξής:

«4. Με απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, μετά από σύμφωνη γνώμη της Εθνικής Αναλογιστικής Αρχής, καθορίζονται οι τεχνικές παράμετροι, καθώς και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για την εφαρμογή του άρθρου αυτού.

5. α. Για τους ασφαλισμένους από την 1.1.2014 και εφεξής το ποσό της επικουρικής σύνταξης υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.

β. Για τους ασφαλισμένους μέχρι την 31.12.2013, οι οποίοι καταθέτουν αίτηση συνταξιοδότησης από την 1η.1.2015 και εφεξής και εφόσον συγχρόνως η καταβολή της σύνταξης αρχίζει από 1η.1.2015 και εφεξής, το ποσό της επικουρικής σύνταξης αποτελείται από το άθροισμα δύο τμημάτων:

βα. Το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισης που έχει πραγματοποιηθεί έως και τις 31.12.2014 υπολογίζεται με βάση ποσοστό αναπλήρωσης, το οποίο για κάθε έτος ασφάλισης αντιστοιχεί σε ποσοστό 0,45% επί των συντάξιμων αποδοχών κάθε ασφαλισμένου που υπεβλήθησαν σε εισφορές υπέρ επικουρικής ασφάλισης.

Ως συντάξιμες αποδοχές νοούνται:

βαα. Για τους μισθωτούς, ο μέσος όρος μηνιαίων αποδοχών του ασφαλισμένου από το έτος 2002 έως και το έτος 2014. Ο μέσος αυτός όρος υπολογίζεται ως το ημίγειο της διαίρεσης του συνόλου των μηνιαίων αποδοχών του ασφαλισμένου διά του χρόνου ασφάλισής του κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα. Ως σύνολο μηνιαίων αποδοχών που έλαβε ο ασφαλισμένος νοείται το άθροισμα των μηνιαίων αποδοχών που υπόκεινται σε εισφορές υπέρ επικουρικής ασφάλισης, για το ανωτέρω χρονικό διάστημα. Για τον υπολογισμό των συντάξιμων αποδοχών λαμβάνονται υπόψη οι αποδοχές του ασφαλισμένου για κάθε ημερολογιακό έτος, αναπροσαρμοζόμενες σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 8 του ν. 4387/2016.

βαβ. Για τους αυτοαπασχολούμενους και τους ελεύθερους επαγγελματίες, το εισόδημα, το οποίο υπόκειται σε εισφορές υπέρ επικουρικής ασφάλισης του ασφαλισμένου από το έτος 2002 έως και το έτος 2014. Ως εισόδημα νοείται το ποσό που θα αποτελούσε το ασφαλιστέο μηνιαίο εισόδημα αν εκλαμβάνονταν ως μηνιαία εισφορά το ποσό που πράγματι καταβλήθηκε για κάθε μήνα ασφάλισης κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα. Στο ποσό της ασφαλιστικής εισφοράς που πράγματι καταβλήθηκε για κάθε ασφαλισμένο συνυπολογίζεται, όπου υπήρχε, και η ασφαλιστική εισφορά που έχει καταβληθεί από τον εργοδότη. Για τους ασφαλισμένους με ποσό εισφοράς υπέρ επικουρικής ασφάλισης, που προκύπτει ανάλογα με την αξία ή την ποσότητα επί των αγοραζομένων ή πωλουμένων προϊόντων, λαμβάνεται υπόψη ο μέσος όρος μηνιαίων τεκμαρτών αποδοχών που προκύπτουν από την αναγωγή των πραγματικά καταβληθεισών μηνιαίων ασφαλιστικών εισφορών, των ετών 2002 έως και 2014, θεωρώντας ως ποσοστό εισφοράς το 6%.

Για τον υπολογισμό των συντάξιμων αποδοχών λαμβάνεται υπόψη το εισόδημα του ασφαλισμένου για κάθε ημερολογιακό έτος, αναπροσαρμοζόμενο σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 8 του ν. 4387/2016.

βαγ. Αν για τον προσδιορισμό των συντάξιμων αποδοχών δεν προκύπτουν ασφαλιστικά στοιχεία από πραγματικό ή πλασματικό χρόνο ασφάλισης ή από προαιρετική ασφάλιση, για χρονικό διάστημα τουλάχιστον πέντε (5) ετών από το έτος 2002 έως το έτος 2014, τότε για τον υπολογισμό των συντάξιμων αποδοχών του τμήματος της επικουρικής σύνταξης που αντιστοιχεί στον χρόνο ασφάλισης έως και το έτος 2014 αναζητούνται τα ασφαλιστικά στοιχεία και κατά το πριν το έτος 2002 χρονικό διάστημα μέχρι τη συμπλήρωση συνολικά πέντε (5) ετών.

βαδ. Για τον χρόνο ασφάλισης που αναγνωρίζεται πλασματικά, ύστερα από την καταβολή του προβλεπόμενου ποσού εξαγοράς, ως συντάξιμες αποδοχές ορίζεται το ποσό που θα αποτελούσε

τον ασφαλιστέο μηνιαίο μι-σθό-εισόδημα, αν εκλαμβάνονταν ως μηνιαία εισφορά το ποσό που καταβλήθηκε για την εξαγορά κάθε μήνα ασφάλισης. Οι πλασματικοί χρόνοι που αναγνωρίστηκαν χωρίς εξαγορά δεν συνυπολογίζονται για τον υπολογισμό του ποσού του ανωτέρω τμήματος της σύνταξης.

ββ. Το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στον χρόνο ασφάλισής τους από την 1η.1.2015 και εφεξής υπολογίζεται, σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού.»

Κατ' εξουσιοδότηση της ανωτέρω διάταξης του ά. 44 ν. 4670/2020, εκδόθηκαν οι ώδε προσβαλλόμενες πράξεις, και συγκεκριμένα:

Α) Το υπ' αριθμ. πρωτ. Φ80020/10553/Δ16.οικ.26/15-4-2020 έγγραφο με τίτλο « Γνωστοποίηση ρυθμίσεων του άρθρου 44 του ν.4670/2020, σχετικά με τις παροχές του Κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης ΕΤΕΑΕΠ» που υπογράφει ο Υπουργός Ιωάννης Βρούτσης, το οποίο ορίζει τα εξής: «3. Η βασική αλλαγή που επέρχεται με την αντικατάσταση του άρθρου 96 του ν. 4387/2016 αφορά την κατάργηση, από 1.10.2019, του επανυπολογισμού και της αναπροσαρμογής των ήδη καταβαλλόμενων ή καταβλητέων την 12.5.2016 επικουρικών συντάξεων, βάσει προγενέστερου νομικού πλαισίου.

Ειδικότερα, με την παράγραφο 4 προβλέπεται ρητά ότι «Οι ήδη καταβαλλόμενες επικουρικές συντάξεις έως 30 Σεπτεμβρίου 2019, που αφορούν αιτήσεις που είχαν υποβληθεί έως 31 Δεκεμβρίου 2014, συνεχίζουν να καταβάλλονται από 1η Οκτωβρίου 2019 στο ύψος του ποσού που είχαν διαμορφωθεί σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις στις 31-12-2014. Ειδικά, ο υπολογισμός της κράτησης υπέρ υγειονομικής περίθαλψης διενεργείται, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 30 του άρθρου 1 του ν. 4334/2015 (Α' 80), όπως ισχύει.

Το καταβαλλόμενο προ φόρου ποσόν δεν μπορεί να υπολείπεται του προ φόρου καταβαλλόμενου ποσού στις 30 Σεπτεμβρίου 2019. Τα προηγούμενα εδάφια έχουν αναλογική εφαρμογή και στις εκκρεμείς αιτήσεις που είχαν υποβληθεί έως 31 Δεκεμβρίου 2014». Για την εφαρμογή της παραγράφου αυτής, σημειώνονται τα εξής:

α) Αφορά όλες τις συντάξεις, ο υπολογισμός των οποίων έγινε ή θα γίνει (για τις εκκρεμείς) σύμφωνα με το ισχύον κατά την έναρξη καταβολής της σύνταξης προγενέστερο του ν. 4387/2016 νομικό πλαίσιο, οι οποίες, από 1.6.2016, επανυπολογίστηκαν /ή/ και αναπροσαρμόστηκαν, κατ' εφαρμογή της προϊσχύουσας παρ. 4 και της ΥΑ οικ.25909/470/7.6.2016 (Β'1605, διόρθωση σφάλματος Β'1623) «Αναπροσαρμογή καταβαλλόμενων συντάξεων του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης». Ο επανυπολογισμός/ή/ και αναπροσαρμογή θα διενεργηθεί και θα εφαρμοστεί για την περίοδο μέχρι 30.9.2019 και στις εκκρεμείς αιτήσεις που είχαν υποβληθεί μέχρι 31.12.2014.

β) Με την 1890/2019 απόφαση του ΣτΕ (Ολομ.) έγινε δεκτό ότι «αιτιολογείται επαρκώς η επιλογή ... ως βάσης επανυπολογισμού των επικουρικών συντάξεων που καταβάλλονταν στους ήδη συνταξιούχους κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α'85), του ύψους στο οποίο οι συντάξεις αυτές είχαν διαμορφωθεί κατά την 31.12.2014, δηλαδή με τις επελθούσες και κριθείσες ως αντισυνταγματικές, με τις 2287-2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012».

Κατόπιν αυτού, από 1.10.2019, οι εν λόγω επικουρικές συντάξεις, κατά ρητή νομοθετική πρόβλεψη, συνεχίζουν να καταβάλλονται στο ύψος που είχαν διαμορφωθεί σύμφωνα με τις ισχύουσες στις 31.12.2014 διατάξεις, δηλαδή με βάση τους νόμους 4024/2011 (άρθρο 2, παρ. 3 και 4), 4051/2012 (άρθρο 6, παρ. 2-5), 4052/2012 (άρθρο 42, παρ. 1), 4093/2012 (άρθρο πρώτο, παρ. ΙΑ, υποπαρ. ΙΑ5, περ. 1) και την κράτηση της Ειδικής Εισφοράς Συνταξιούχων

Επικουρικής Ασφάλισης υπέρ ΑΚΑΓΕ, όπου αυτή επιβάλλεται (άρθρο 44, παρ. 13 ν. 3986/2011).

Στο εναπομείναν ποσό σύνταξης, μετά την αφαίρεση της Ειδικής Εισφοράς Συνταξιούχων Επικουρικής Ασφάλισης υπέρ ΑΚΑΓΕ, διενεργείται, από 1.1.2016, η κράτηση εισφοράς υγειονομικής περίθαλψης ποσοστού 6% (άρθρο 1, παρ. 30 ν. 4334/2015).

Τέλος επισημαίνεται ότι με βάση τις διατάξεις του άρθρου 44 του Ν.4670/2020 το καταβαλλόμενο προ φόρου ποσό σύνταξης, δεν μπορεί να υπολείπεται του προ φόρου καταβαλλόμενου ποσού στις 30.9.2019. Στην περίπτωση που σε εφαρμογή των διατάξεων που προαναφέρονται, το καταβαλλόμενο προ φόρου ποσόν προκύπτει χαμηλότερο του καταβαλλόμενου προ φόρου ποσού στις 30.09.2019, καταβάλλεται το ποσόν στο ύψος της 30.09.2019 και η προκύπτουσα διαφορά αποτυπώνεται ως προσωπική διαφορά.

Παρακαλούμε για την ορθή και άμεση εφαρμογή των ανωτέρω και είμαστε στη διάθεσή σας για κάθε περαιτέρω διευκρίνιση ή πληροφορία.

Β) Η υπ' αριθμ. 17537/989/6-5-2020 (ΦΕΚ Β 1887/18.5.2020) απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων με τίτλο « Καθορισμός των τεχνικών παραμέτρων σχετικά με τις παροχές του κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του e-Ε.Φ.ΚΑ» που ορίζει τα εξής:

Άρθρο 1

Γενικός τύπος υπολογισμού απονεμόμενης σύνταξης

Κατά τη συνταξιοδότηση, σύμφωνα με την αρχή της ισοδυναμίας η συσσωρευμένη αξία των εισφορών κατά τη συνταξιοδότηση (συσσώρευση με τη μεταβολή της βάσης υπολογισμού), είναι ίση με την παρούσα αξία των μελλοντικών καταβολών της σύνταξης (χρήση ράντας κατά περίπτωση).

Ως AFx ορίζεται ο αντίστροφος της κατά περίπτωση ράντας για άτομο ηλικίας (x) στη συνταξιοδότηση.

Το ποσο της ετήσιας απονεμομενης σύνταξης για το έτος t προκύπτει απο τον παρακατω τύπο:

Άρθρο 2

Τύπος (Ράντα) για τον υπολογισμό Σύνταξης Γήρατος

Για τη σύνταξη γήρατος δικαιούχου ηλικίας (χ) στη συνταξιοδότηση, για το έτος της πρώτης καταβολής, το AFx του άρθρου 1, υπολογίζεται από τον παρακάτω τύπο:

Άρθρο 3

Σύνταξη Αναπηρίας

Ως βάση υπολογισμού της σύνταξης αναπηρίας, λαμβάνεται το ποσό των συσσωρευμένων εισφορών κατά την ημερομηνία επέλευσης της αναπηρίας.

Για τον υπολογισμό των συντάξεων αναπηρίας εφαρμόζεται η μεθοδολογία που έχει περιγράψει στις προηγούμενες παραγράφους και σε κάθε περίπτωση γίνεται χρήση της κατάλληλης ράντας.

Σε περίπτωση πρόσκαιρης καταβολής σύνταξης λόγω προσωρινής αναπηρίας και εφόσον αυτή διακοπεί, για τον υπολογισμό ποσού σύνταξης εκ νέου, ανεξαρτήτως της νέας κατηγορίας σύνταξης στην οποία ο ασφαλισμένος θα εμπίπτει, (γήρατος, αναπηρίας, θανάτου ενεργού ασφαλισμένου), λαμβάνονται υπόψη και τα πόσα των καταβολών σύνταξης που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο της προσωρινής αναπηρίας.

Ως βάση υπολογισμού της νέας σύνταξης λαμβάνεται:

ι) η κεφαλαιοποιημένη διαφορά κατά την ημερομηνία έναρξης καταβολής της νέας σύνταξης

- των συσσωρευμένων εισφορών στη λήξη καταβολής της τελευταίας πρόσκαιρης σύνταξης και
- των κατά διαστήματα καταβληθέντων ποσών πρόσκαιρης σύνταξης, συσσωρευμένων στη λήξη καταβολής της τελευταίας πρόσκαιρης σύνταξης.

ί) το ποσό των νέων συσσωρευμένων εισφορών που καταβλήθηκαν μετά την τελευταία πρόσκαιρη σύνταξη, κεφαλαιοποιημένο κατά την ημερομηνία έναρξης καταβολής της νέας σύνταξης.

Άρθρο 5

Υπολογισμός σύνταξης ασφαλισμένων για πρώτη φορά μέχρι την 31.12.2013

Για αυτούς που ασφαλίστηκαν πρώτη φορά μέχρι την 31.12.2013 εφαρμόζεται αναλογικός τρόπος υπολογισμού της σύνταξης για το διάστημα πριν και μετά την 1.1.2015.

Ειδικότερα, σύμφωνα με την παρ.5 του άρθρου 42 του Ν.4052/2012, όπως ισχύει, μετά την αντικατάσταση του άρθρου 96 του Ν. 4387/2016 με το άρθρο 44 του ν. 4670/2020, για τους ασφαλισμένους μέχρι την 31.12.2013, οι οποίοι καταθέτουν αίτηση συνταξιοδότησης από την 1.1.2015 και εφεξής και εφόσον συγχρόνως η καταβολή της σύνταξης αρχίζει από 1.1.2015 και εφεξής, το ποσό της επικουρικής σύνταξης αποτελείται από το άθροισμα δύο τμημάτων:

- το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους έως 31.12.2014, το οποίο υπολογίζεται με βάση το ποσοστό αναπλήρωσης 0,45% επί των συντάξιμων αποδοχών εκάστου ασφαλισμένου που υπεβλήθησαν σε εισφορές υπέρ επικουρικής ασφάλισης επί τα έτη ασφάλισης, και

- το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στο χρόνο ασφάλισής τους από 1.1.2015 και εφεξής το οποίο υπολογίζεται σύμφωνα με το νέο σύστημα.

Οι ανωτέρω ρυθμίσεις μας θίγουν άμεσα, κατά παράβαση της αρχής της ισότητας (ά. 4 Συντάγματος), της αναλογικότητας (ά. 25), της ανταποδοτικότητας (ΠΔ 245/1975 και ΑΝ 4491/1966), του κοινωνικού κράτους δικαίου (ά. 22 και 25), της προστασίας της αξιοπρέπειάς μας (ά. 2, 5 Συντάγματος), της προστασίας της ιδιοκτησίας μας (ά. 17 και πρώτο πρόσθετο Πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ), της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου, στο δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση 2287/2015 της Ολομέλειας ΣτΕ αλλά και στο δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση 1890/2019 Ολομέλειας ΣτΕ, καθώς επίσης και των δικαιωμάτων μας που απορρέουν από τη συμφωνία της που περιελήφθη στο ν. 2773/1999 μεταξύ ΠΟΣ ΔΕΗ, ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ και Ελληνικού Δημοσίου. Ειδικότερα:

Σύμφωνα με τις εν θέματι ρυθμίσεις του άρθρου 44 ν. 4670/2020 (οι οποίες εξειδικεύονται με τις προσβαλλόμενες πράξεις), οι συνταξιούχοι του ΕΤΑΕΠ διαχωρίζονται σε 2 κατηγορίες ως προς τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξής τους:

Α) για τους συνταξιούχους που υπέβαλαν αίτηση συνταξιοδότησης πριν από την 1-1-2015, η σύνταξη διαμορφώνεται από 1-10-2019 στο ύψος του ποσού που είχαν διαμορφωθεί σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις την 31-12-2014. Όπως και ανωτέρω αναφέρουμε, οι διατάξεις του ΠΔ 245/1975 αλλά και του ΑΝ 4491/1966 ορίζουν ότι η επικουρική σύνταξη θα πρέπει να ανέρχεται στο ¼ τους ύψους της κύριας, με αποτέλεσμα συνταξιούχος της ΔΕΗ (όπως άπαντες ημών) που λαμβάναμε σύνταξη στο ύψος του plafond (2773,40 ευρώ), η επικουρική μας σύνταξη να καταβάλλεται στο ποσό των 693,35 ευρώ. Στο από Ιουνίου 2020 εκκαθαριστικό σημείωμα των επικουρικών μας αποδοχών από το ΕΤΑΕΠ (ήδη e-ΕΦΚΑ, κλάδος Επικουρικής ασφάλισης) εμφανίζεται η εξής αποτύπωση:

1) προσωπική διαφορά ν. 4670/2020: 50,47 ευρώ

2) βασική σύνταξη (επικουρική): 707,22 ευρώ.

3) Λοιπά – Διαφορά ανωτάτου ορίου: -13,87 ευρώ.

(707,22 – 13,87= 69335 ευρώ)

Σύνολο: 743,82 ευρώ.

Κρατήσεις: Α) φόρος 76,76 ευρώ. Β) μείωση νόμου 3986/2011 69,34 ευρώ. Γ) μείωση νόμου 4024/2011 93,60 ευρώ. Δ) μείωση νόμου 4051/2012 106,08 ευρώ. Ε) μείωση νόμου 4093/2012 84,87 ευρώ. Στ) κράτηση για τον 5,20% 17,65 ευρώ. Ζ) κλάδος ασθένειας ΕΟΠΥΥ 19,31 ευρώ. Γενικό Σύνολο κρατήσεων: 467,89 ευρώ

Πληρωτέο ποσό: 276,21 ευρώ.

Η «προσωπική διαφορά» εμφανίστηκε για πρώτη φορά σε εφαρμογή της τελευταίας παραγράφου της πρώτης προσβαλλόμενης πράξης με αριθμό Φ80020/10553/Δ16.οικ.265/15-04-2020 και με θέμα «Γνωστοποίηση ρυθμίσεων του άρθρου 44 του ν. 4670/2020, σχετικά με τις παροχές του Κλάδου Επικουρικής Ασφάλισης του ΕΤΕΑΕΠ», η οποία ορίζει: Στην περίπτωση που σε εφαρμογή των διατάξεων που προαναφέρονται, το καταβαλλόμενο προ φόρου ποσόν προκύπτει χαμηλότερο του καταβαλλόμενου προ φόρου ποσού στις 30.09.2019, καταβάλλεται το ποσόν στο ύψος της 30.09.2019 και η προκύπτουσα διαφορά αποτυπώνεται ως προσωπική διαφορά.

Ο λόγος είναι να μην υπάρξουν συντάξεις μειωμένες σε σχέση με αυτές που ελάμβαναν οι συνταξιούχοι στις 30-9-2019, δεδομένου ότι επαναφέρθηκαν οι μνημονιακές (και σίγουρα αντισυνταγματικές) κρατήσεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012. Συνεπώς, με βάση τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι επικουρικές συντάξεις όλων όσων είχαμε βγει σε σύνταξη πριν την 1-1-2015 «παγώνουν» στο ποσό των 693,35 ευρώ, ενώ οι κύριες συντάξεις μας σύμφωνα με το νόμο 4387/2016 μεταβάλλονται αυξητικά (και συνεπώς την περίοδο 2023-2024 θα υπερβούν το plafond των 2773,40 ευρώ) με αποτέλεσμα να υπάρχει αναντιστοιχία (προς τα κάτω) κύριας και επικουρικής σύνταξης (ο λόγος ένα προς 4: 25%).

Β) Για τους συνταξιούχους μετά την 1-1-2015, με βάση τις προσβαλλόμενες πράξεις, ορίζεται ότι το τμήμα της σύνταξης που αντιστοιχεί στον χρόνο ασφάλισης μέχρι την 31-12-2014, υπολογίζεται με βάση τον εξής τύπο: 0,45 % χ συντάξιμες αποδοχές χ έτη ασφάλισης. Πέραν των ανωτέρω, στο άρθρο 44 παρ. 2 ν. 4670/2020 ορίζεται ότι η σύνταξη προσαυξάνεται για τους συνταξιούχους που κατέβαλαν αυξημένες εισφορές σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 30 ν. 4387/2016, δηλαδή για κάθε έτος που έχει καταβληθεί επιπλέον εισφορά θα υπολογίζεται με ετήσιο συντελεστή αναπλήρωσης 0,0755 για κάθε μία ποσοστιαία (1%) μονάδα επί πλέον εισφοράς. Σημειώτεον ότι ζητήσαμε και λάβαμε από την ΔΕΗ (ΔΑΝΠΟ) το υπ' αριθμ. πρωτ. 24023/2-11-2018 έγγραφο, με βάση το οποίο προκύπτει ότι οι συνταξιούχοι της ΔΕΗ κατέβαλαν εισφορές ύψους 9% (έναντι 6% των υπολοίπων ασφαλισμένων) από 1-1-1995 έως 30-11-2013. Συνεπώς, συνταξιούχος με τον νέο τρόπο υπολογισμού, (αλλά με τα ίδια χρόνια προϋπηρεσίας με εμάς, που όμως βγήκαμε στη σύνταξη πριν από την 1-1-2015) θα λάβει πλήρως διαφοροποιημένη από εμάς σύνταξη. Και τούτο διότι ο διαφορετικός τρόπος υπολογισμού των

επικουρικών συντάξεων για την ασφαλιστική περίοδο προ της 31 Δεκεμβρίου 2014 είναι επόμενο ότι δίδει και διαφορετικά οικονομικά αποτελέσματα.

Προς επίρρωση των παραπάνω και προκειμένου να λάβετε εικόνα της διαφοράς των μετά την 1-1-2015 εκδοθεισών συντάξεων, παραπέμπουμε στα εξής έγγραφα που εκδόθηκαν από το ΕΤΕΑΕΠ (τα οποία και θα προσκομίσουμε κατά την ορισθείσα συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου Σας):

- Την υπ' αριθ 1339 / Ε1 / 18-09-2019 Απόφαση Απονομής Επικουρικής Σύνταξης, με την οποία ορίζεται ως σύνταξη το ποσό των 1.186,82 €

- Την υπ' αριθ 240 / Ε1 / 21-02- 2019 Απόφαση Απονομής Επικουρικής Σύνταξης, με την οποία ορίζεται ως σύνταξη το ποσό των 1.207,85 €

- Την υπ' αριθ 2104 / Ε1 / 12-12- 2019 Απόφαση Απονομής Επικουρικής Σύνταξης, με την οποία ορίζεται ως σύνταξη το ποσό των 1.488,41 €.

Αναλύοντας περαιτέρω και εντελώς ενδεικτικά την πιο πάνω υπ' αριθ 240 / Ε1 / 21-02- 2019 Απόφαση προκύπτουν τα εξής για την ασφαλιστική περίοδο μέχρι 31 -12-2014 :

- $0,45\% \times 4.958,84$ (συντάξιμος μισθός επί 34,72 έτη) = 774,77 €

- Προσαύξηση του ποσού των 774,77 € λόγω αυξημένων εισφορών 9 % έναντι 6 % των υπολοίπων συνταξιούχων = 376,77 €

- Σύνολο 1.151,17 €

Δηλαδή για την προ της 1.1.2015 ασφαλιστική περίοδο η σύνταξη του ανέρχεται στο ποσό αυτό (1.151,17 €).

Βεβαίως για την μετά την 1-1-2015 ασφαλιστική περίοδο όπου ισχύει ο τύπος (ράντα) το αντίστοιχο ποσό ανέρχεται στα 56,31 € ώστε το τελικό ποσό διαμορφώνεται στα 1.207,85 € (1.151,17 + 56,31 = 1.207,85 ευρώ) έναντι των 693,35 € που θα έπαιρνε ο δικαιούχος εάν συνταξιοδοτείτο με τα ισχύοντα για τους συνταξιοδοτηθέντες προ τις 1-1-2015.

Πέραν όμως των παραπάνω η διαφοροποίηση, έναντι το νέων συνταξιούχων επιτείνεται και με τον τρόπο επιβολής των κρατήσεων.

1) Στους παλαιούς συνταξιούχους (τους προ την 1-1-2015) επιβάλλονται οι παρακάτω κρατήσεις :

- Μείωση του Ν 3986 / 2011 (Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων)

- Μείωση του Ν 4024 / 2011

- Μείωση του Ν 4051 / 2012

- Μείωση του Ν 4093 / 2012

- Κράτηση για το 5,2 %

- Κλάδος Ασθενείας ΕΟΠΥΥ

II) Ενώ για τους νέους συνταξιούχους (μετά την 1-1-2015) οι κρατήσεις περιορίζονται μόνο σε δύο (2) και συγκεκριμένα :

- Ν 3986 / 2011 (Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων)

- Κλάδος ασθενείας ΕΟΠΥΥ.

Για τις προαναφερθείσες δύο (2) κρατήσεις γίνεται μνεία και εφαρμόζονται αναλογικά και στους νέους συνταξιούχους, στην κριθείσα από το Δικαστήριο Σας ως μη νόμιμη και αντισυνταγματική Υπουργική Απόφαση οικ. / 25909 / 470 / 7-6-2016 (ΦΕΚ 1605 Β/ 7-6-2016) που φέρει τον τίτλο " Αναπροσαρμογή καταβαλλομένων συντάξεων του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης ", στο άρθρο 2 παρ 1 της οποίας αναφέρεται ότι:

“ 1. Οι, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου 4387 / 2016, καταβαλλόμενες ανά Τομέα ή Κλάδο του ΕΤΕΑ συντάξεις, συνυπολογιζομένων των κρατήσεων της εισφοράς αλληλεγγύης συνταξιούχου της παρ. 13 του άρθρου 44 του Ν 3986 / 2011 και των κρατήσεων υπέρ υγείας όπως καθορίζονται στις διατάξεις του άρθρου 44 του Ν 4387 / 2016, επανυπολογίζονται με βάση το κατά περίπτωση ετήσιο ποσοστό αναπλήρωσης (ARn), σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 1.

“ 3. Η διαφορά μεταξύ της καταβαλλομένης επικουρικής σύνταξης και του ποσού επικουρικής σύνταξης της παρ 2 του άρθρου 6 της παρούσας, εξαιρουμένων των κρατήσεων υπέρ ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης συνταξιούχων επικουρικής ασφάλισης και υγείας παραμένει ως έσοδο του ΕΤΕΑ ”

Όπως συνάγεται από τα παραπάνω πέραν των αυξημένων έως και υπέρ το διπλάσιο έναντι ημών των αιτούντων (και συνταξιοδοτηθέντων προ της 1-1-2015) μεικτών αποδοχών υπάρχουν και οι ουσιαστικά μειωμένες κρατήσεις, με αποτέλεσμα το τελικώς καταβλητέο (καθαρό - πληρωτέο) ποσό να ανέρχεται στο ένα τρίτο (1/3) περίπου του αντιστοίχου καταβλητέου ποσού των μετά την 1-1-2015 συνταξιούχων.

Η ανωτέρω διακριτική μεταχείριση του νομοθέτη ως προς το τελικό ποσό επικουρικής σύνταξης που λαμβάνουν οι συνταξιούχοι μετά την 1-1-2015, ενώ έχουμε τα ίδια χρόνια προϋπηρεσίας και το ίδιο ποσό καταβληθεισών εισφορών, είναι άνιση και δέον όπως ακυρωθούν οι ώδε προσβαλλόμενες πράξεις που την θεσπίζουν (η δε διάταξη του άρθρου 44 του νόμου 4670/2020 δέον όπως ωσαύτως κριθεί ως αντισυνταγματική).

Έτι περαιτέρω, η θεσπισθείσα επιβολή εισφοράς υγειονομικής περίθαλψης στην επικουρική σύνταξή μας είναι προδήλως αντισυνταγματική, και τούτο διότι δεν μπορεί ο νομοθέτης να επιβάλλει υποχρεωτική εισφορά σε ασφαλιστικό κεφάλαιο που σχηματίστηκε αποκλειστικά από εισφορές των υπαλλήλων και της ΔΕΗ και συνεπώς δεν επιβαρύνθηκαν τρίτοι ή κοινωνικοί πόροι (βλ. το ά. 34 ν. 2773/1999 περί ιδρύσεως του ΟΑΠ ΔΕΗ σε συνδυασμό με το ά. 8 ΠΔ 51/2001).

IV. ΔΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ:

1) Αντίθεση των οικείων διατάξεων με το νόμο 2773/1999 (α 34): Ίδετε και απόφαση Ολομέλειας ΣτΕ 1745/2016.

Οι πιο πάνω νομοθετικές ρυθμίσεις αποτελούν μη επιτρεπόμενη επέμβαση του νομοθέτη στην κατ' άρθρο 34 του Ν. 2773/1999 κατοχυρωμένη στο ακέραιο πλήρη κάλυψη των υποχρεώσεων του Κράτους έναντι των ασφαλισμένων της Δ.Ε.Η., και άρα συνιστούν προσβολή της περιουσίας του ΟΑΠ - ΔΕΗ, των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων του, καθώς και των καθολικών διαδόχων του Ο.Α.Π. – Δ.Ε.Η. (Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η. του Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ, και των Τομέων Επικουρικής Ασφάλισης Προσωπικού Δ.Ε.Η. του ΕΤΕΑ), κατά παράβαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.

Η οριστική επίλυση του ασφαλιστικού ζητήματος των εργαζομένων στη Δ.Ε.Η με την συμφωνία μεταξύ Κράτους και εργαζομένων και συνταξιούχων, η οποία κυρώθηκε ως σύμβαση με τον Ν. 2773/1999, όπως πιο πάνω αναλύθηκε, διατηρήθηκε άθικτη από τον νομοθέτη και στο άρθρο 132 του Ν.3655/2008 και στο άρθρο 44 παρ. 9 εδ. β' του Ν. 3863/2010 (ΦΕΚ Α' 115/15.7.2010), το οποίο όρισε ρητά ότι "για τη Χρηματοδότηση του Τομέα Ασφάλισης

Προσωπικού Δ.Ε.Η του Ι.Κ.Α. -Ε.Τ.Α.Μ. και του κλάδου ασφάλισης προσωπικού του ΤΑΥΤΕΚΩ, ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 132 του Ν. 3655/2008".

Άπασες οι ως άνω ρυθμίσεις είχαν ως στόχο την προστασία του Ασφαλιστικού Κεφαλαίου, ήτοι της Ασφαλιστικής Περιουσίας των εργαζομένων και συνταξιούχων της Δ.Ε.Η., η οποία αποτιμήθηκε σε χρήμα, πλην όμως το ποσό της αποτίμησης της περιουσίας του Ο.Α.Π. - Δ.Ε.Η. δεν καταβλήθηκε ποτέ στον Ο.Α.Π. - Δ.Ε.Η. Το Δημόσιο ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλλει εκάστοτε στον Ο.Α.Π. - Δ.Ε.Η. από τον κρατικό προϋπολογισμό ποσό ίσο προς τη διαφορά των εσόδων του φορέα, μείον τις παροχές, ώστε να εξασφαλίζεται η χρηματοδότηση για την παροχή της κοινωνικής ασφάλισης, σύμφωνα με τον Ν. 4491/1966 κατ' ελάχιστο επίπεδο, και στην έκταση που παρεχόταν από την Δ.Ε.Η. - φορέα κοινωνικής ασφάλισης. Το ποσό αυτό αφαιρείται κάθε χρόνο από την περιουσία του φορέα, που παραμένει ενσωματωμένη στην περιουσία της Δ.Ε.Η. - Α.Ε., με βάση αναλογιστική μελέτη για τον εκάστοτε προσδιορισμό του ύψους της ενσωματωμένης περιουσίας και λειτουργεί ως Ασφαλιστικό Κεφάλαιο, το οποίο επαρκεί πλήρως για την κάλυψη του Ασφαλιστικού Συστήματος της Δ.Ε.Η., χωρίς καμία απολύτως επιπλέον επιβάρυνση του Κράτους, όπως ειδικότερα έχει αναλυθεί ανωτέρω στον πρώτο λόγο ακύρωσης.

Η χρηματοδότηση αυτή, σύμφωνα με τις διατάξεις των προαναφερόμενων νόμων και του άρθρου 34 του Ν. 2773/1999, προστατεύεται στο ακέραιο και αφορά την εις το ακέραιο προστασία και καταβολή κάθε είδους χρηματικής παροχής του Ασφαλιστικού Συστήματος της Δ.Ε.Η. προς τους Ασφαλισμένους, στο επίπεδο που αυτές ανέρχονταν κατά την ψήφιση του ως άνω νόμου (παρ. 5 της συμφωνίας που περιλαμβάνεται στην παρ. 12 του άρθρου 34 του πιο πάνω νόμου και παρ. 5 του άρθρου 26 του Ν. 2919/2000).

Το γεγονός ότι η υποχρέωση του Δημοσίου να καταβάλλει εκάστοτε ως πόρο του ΟΑΠ – ΔΕΗ, και πλέον στους καθολικούς του διαδόχους, μεταξύ των οποίων οι εναγόμενοι, από τον κρατικό προϋπολογισμό, ποσό ίσο προς τη διαφορά των εσόδων του φορέα μείον τις παροχές, ώστε να εξασφαλίζεται η χρηματοδότηση για την παροχή κοινωνικής ασφάλισης σύμφωνα με το Ν. 4491/1966, αποτελεί αντιπαροχή του κράτους προς τον εκάστοτε ασφαλιστικό φορέα του προσωπικού της ΔΕΗ έναντι της περιουσίας του ασφαλιστικού φορέα Δ.Ε.Η., η οποία δεν αποδόθηκε στον ΟΑ Π – ΔΕΗ και στους καθολικούς του διαδόχους, αλλά παρέμεινε ενσωματωμένη στη ΔΕΗ, έχει ως έννομη συνέπεια ότι η διάταξη νόμου που θα περιόριζε ή θα καταργούσε την κατ' άρθρο 34 Ν. 2773/1999 κρατική χρηματοδότηση του ΟΑΠ – ΔΕΗ και των καθολικών διαδόχων αυτού (Τομέα Ασφάλισης Προσωπικού ΔΕΗ του ΙΚΑ – ΕΤΑΜ και του Τομέα Επικουρικής Ασφάλισης, Προσωπικού ΔΕΗ του ΕΤΕΑ), συνιστά ανεπίτρεπτο περιορισμό περιουσιακού δικαιώματος των εναγομένων ως καθολικών διαδόχων του ΟΑΠ - ΔΕΗ, των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων του, δυσανάλογο σε σχέση με την περιουσία του ασφαλιστικού φορέα ΔΕΗ, η οποία παρέμεινε ενσωματωμένη στην τελευταία. Ως εκ τούτου, θα ήταν ανίσχυρη ως αντίθετη στη διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και για τον πιο πάνω λόγο.

Το Κράτος υποχρεούται να μην θίξει ούτε το ύψος της χρηματοδότησης αυτής του Φορέα ούτε το ύψος των παροχών προς τους ασφαλισμένους της Δ.Ε.Η. Η προστασία εμπεριέχει οπωσδήποτε και κυριότατα την καταβολή συντάξεων και κάθε άλλης ασφαλιστικής παροχής στους συνταξιούχους της Δ.Ε.Η.

Το Ελληνικό Κράτος και οι εναγόμενοι δεν μπορούν να επικαλεστούν κανέναν σπουδαίο λόγο απόκλισης από αυτή την συμφωνία, διότι ουδέποτε και με κανένα τρόπο δεν επιβαρύνεται ούτε ευρώ με καταβολή Ασφαλιστικών Υποχρεώσεων προς το Προσωπικό της

Δ.Ε.Η., αφού αυτές καλύπτονται εξ ολοκλήρου από την διαχείριση της σχηματισμένης με χρήματα των ασφαλισμένων περιουσίας του ΕΥΡΩΣΤΟΥ Ταμείου της Δ.Ε.Η.

Κανένας σπουδαίος λόγος δημοσίου είτε δημοσιονομικού συμφέροντος δεν μπορεί να δικαιολογήσει την οποιαδήποτε απόκλιση από την ως άνω συμφωνία αφού τέτοια απόκλιση έναντι του αδυνάμου μέρους που είναι οι συνταξιούχοι της Δ.Ε.Η. δεν είναι νοητή, στο πλαίσιο της αρχής της χρηστής διοίκησης, αφού θα σήμαινε υπαναχώρηση του Κράτους, το οποίο έχει ήδη λάβει και εκμεταλλευτεί την περιουσία του Ασφαλιστικού Φορέα, δια της οποίας επέτυχε την αύξηση της περιουσίας της Δ.Ε.Η. από τις αναγνωρισμένες νομοθετικά εις το διηνεκές υποχρεώσεις του έναντι των ασφαλισμένων.

Συνακόλουθα, δια των ρυθμίσεων του άρθρου αρ. 34 του Ν. 2773/1999, το Κράτος ανέλαβε ανεπιφύλακτα την υποχρέωση να διατηρεί με την κατάλληλη πολιτική διαχείρισης τον αντίστοιχο προϋπολογισμό του Ασφαλιστικού Φορέα των Ασφαλισμένων της Δ.Ε.Η. άθικτο από τυχόν δημοσιονομικές μεταβολές και μεταπτώσεις της Εθνικής Οικονομίας. Τέτοια υποχρέωση του Κράτους προκύπτει αβίαστα από την διατύπωση του άρθρου 34, διότι αφορά την εις το ακέραιο προστασία και καταβολή κάθε είδους χρηματικής παροχής του Ασφαλιστικού Συστήματος της Δ.Ε.Η. προς τους ασφαλισμένους, στο επίπεδο που αυτές ανήρχοντο κατά την ψήφιση του ως άνω νόμου (παρ. 5 της συμφωνίας που περιλαμβάνεται στην παρ. 12 του άρθρου 34 του πιο πάνω νόμου και παρ. 5 του άρθρου 26 του Ν. 2919/2000).

Αυτονόητο είναι ότι η στο ακέραιο προστασία της περιουσίας και των παροχών του Ασφαλιστικού Συστήματος της Δ.Ε.Η., αποτελούσα συμβατικά υπεσχημένη και διακηρυγμένη στο νόμο υποχρέωση του Κράτους, συνεπάγεται για το Κράτος την υποχρέωση διαφύλαξης των ως άνω προστατευομένων αγαθών δια της άσκησης της κατάλληλης πολιτικής διαχείρισης των πόρων και στο πλαίσιο της αρχής της χρηστής διοίκησης, κατά τρόπον ώστε όχι μόνον να μην θίγονται γεγενημένα δικαιώματα και να μην παραβιάζονται γεγενημένες υποχρεώσεις του Κράτους έναντι των πολιτών γενικότερα, και εν προκειμένω των ασφαλισμένων, αλλά και να καθίσταται δυνατή η στο ακέραιο εκπλήρωση των σχετικών ως άνω υποχρεώσεων

Το Ταμείο μας (ΕΤΕΑΕΠ και ήδη κλάδος Επικουρικής Ασφάλισης Συνταξιούχων ΔΕΗ στον e- ΕΦΚΑ) δεν μπορεί να είναι ποτέ ελλειμματικό, καθότι τα έξοδα με τα έσοδα είναι ισοσκελισμένα δυνάμει της ανωτέρω απόφασης. Συνεπώς, για τους συνταξιούχους της ΔΕΗ ειδικά, πρέπει να υπάρξει διαφορετική αντιμετώπιση, όπως προτείνουμε με το παρόν δικόγραφο.

2). Αντίθεση των οικείων διατάξεων με το ά. 4 και 22 Συντάγματος.

Κατά την επιδίωξη των σκοπών της κοινωνικής ασφάλισης, η ευρεία εξουσία, που κατ' αρχήν διαθέτει ο νομοθέτης υπόκειται στους περιορισμούς, που επιβάλλονται από τις συνταγματικές διατάξεις, ανάμεσα στις οποίες κι η αρχή της ισότητας (Ολ ΣτΕ 2180/04, ΕΔΚΑ ΜΣΤ (2004), σελ. 675 (678), Ολ. ΣτΕ 5116/96 ΕΔΚΑ ΛΘ, σελ. 20). Η ισότητα κατά την έννοια του άρθρου 4 παρ. 1 Συντάγματος στο τομέα της κοινωνικής ασφάλισης επιβάλλει τη με ίσους όρους συμμετοχή των ασφαλισμένων στο σύστημα παροχών και αντιπαροχών. Σημειωτέον δε, ότι η ως άνω αρχή δεν υποδεικνύει από μόνη της πότε δύο καταστάσεις είναι όμοιες, ώστε να τύχουν ίσης μεταχείρισης αλλά αντιθέτως η τήρησή της στηρίζεται πάνω σε μια σύγκριση σχέσεων και καταστάσεων (ΣτΕ 2214/94, ΕΔΚΑ ΛΖ', σελ. 28, ΣτΕ 833/05, ό.π., σελ. 1318, ΣτΕ 2180/04 Ολομ., ό.π.).

Η αρχή της ισότητας δεν είναι κατ' αρχήν αντίθετη στις νομοθετικές κατηγοροποιήσεις των ασφαλισμένων, βάσει αντικειμενικών και δικαιολογημένων κριτηρίων ενώ η εκπλήρωση

της επιταγής για ίση μεταχείριση επικεντρώνεται μάλλον στην ανυπαρξία λόγου ικανού να δικαιολογήσει την άνιση μεταχείριση (ΔιοικΠρωτΑθ 3330/07, ΘΠΔΔ 7/2008, σελ. 838 (841)).

Μια κατηγορία ασφαλισμένων μπορεί να αναχθεί νομοθετικά σε διακεκριμένη, εφόσον τα πρόσωπα που τη συγκροτούν βρίσκονται κάτω από παρόμοιες συνθήκες και αυτό το αποφασίζει ο νομοθέτης, αφού προηγουμένως λάβει υπόψη του τις υφιστάμενες κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές ή άλλες συνθήκες. Η νομοθετική κατηγοροποίηση των ασφαλισμένων, ωστόσο, τελεί υπό διπλό περιορισμό: (α) γίνεται κατά τρόπο αντικειμενικό, δηλαδή με γενικώς ισχύοντες κανόνες με βάση γενικά και αντικειμενικά κριτήρια (Βλ. ΣτΕ 2180/04 Ολομ., ΕΔΚΑ ΜΣΤ'(2004), σελ. 675 (679), ΣτΕ 3103/08, ΔιΔικ 22 (2010), σελ. 151 (153), που βρίσκονται σε συνάφεια προς το αντικείμενο της ρύθμισης για την οποία κάθε φορά πρόκειται να εφαρμοστεί (ΣτΕ 833/05, ΔιΔικ 18 (2006), σελ. 1316 (1318), ΔιοικΕφΠειρ 487/00, ΕΔΚΑ ΜΓ'(2001), σελ. 365) (β) το αντικειμενικό κριτήριο κατηγοριοποίησης εμφανίζεται και ως δικαιολογημένο (ΕλΣυν 1938/09 Ολομ., ΕΔΚΑ ΝΑ'(2010), σελ. 37 (39)).

Η θεσπιζόμενη διαφοροποίηση θα πρέπει να αντικρίζει διαφορετικές κατηγορίες προσώπων, που τελούν υπό διάφορο νομική και πραγματική κατάσταση, η οποία παραλλάσσει μεταξύ τους ουσιωδώς (ΕλΣυν 373/04 Ολομ., ΕΔΚΑ ΜΖ'(2005), σελ. 379 (381)). Η διαπίστωση της διαφορετικότητας εκάστης κατηγορίας ασφαλισμένων συνδέεται με το αντικείμενο εργασίας, τα προσόντα των ασφαλισμένων και σε όσα εν γένει στοιχεία είναι αποφασιστικά και σχετίζονται με την επιχειρούμενη σύγκριση (ΣτΕ 225/09, ΔιΔικ 22 (2010), σελ. 1016 (1018)). Τα γενικά και αντικειμενικά κριτήρια διάκρισης απαιτείται να σχετίζονται (να βρίσκονται σε συνάφεια) με το σκοπό και το αντικείμενο της κοινωνικοασφαλιστικής ρύθμισης (ΣτΕ 2180/04 Ολομ., ό.π. ΔιοικΕφΘεσ 101/05, ΔιΔικ 18 (2006), σελ. 785 (787), ΤριμΔιοικΠρωτΑθ 6446/04, στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, Νομολογία Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, Αποφάσεις ετών 2001-2004, Αθήνα, 2006, σελ. 242).

Επιπροσθέτως, απόκλιση από την αρχή της ισότητας μπορεί να υπάρξει, αν η διαφορετική ρύθμιση επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος (Α.Π. Ολομ. 1808/86, ΔΕΝ 1987, 937). Δεν συνιστά, ωστόσο, λόγο κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος η κάλυψη των ελλειμμάτων ενός φορέα με την επιβάρυνση των ασφαλισμένων άλλων φορέων. Η αντιμετώπιση των ελλειμμάτων, απόκειται στο νομοθέτη με τη χορήγηση σχετικής επιχορήγησης (ΕλΣυν Πρακτικό ΙV Τμήματος της Συνεδρίασης 16/1.6.1999, ΕΔΚΑ ΜΒ'(2000), σελ. 283). Το απλό ταμειακό συμφέρον των φορέων (ή του Δημοσίου) δεν δικαιολογεί την άνιση μεταχείριση, αφού ταυτίζεται, κατ' ουσία, με το αποτέλεσμα της ανισότητας, την εξοικονόμηση πόρων, μη εξομοιούμενο –κατά τη νομολογία- με το γενικότερο ή δημόσιο συμφέρον. Δεν αρκεί, με άλλα λόγια, η αόριστη αναφορά στην ανάγκη δημοσιονομικής περισυλλογής, που γίνεται στην αιτιολογική έκθεση σχεδόν κάθε νόμου (ΕλΣυν 550/2000, ΕΔΚΑ ΜΒ' (2000), σελ. 517 (524)).

Η ασφαλιστική ισότητα νοείται μεταξύ των ασφαλισμένων του ίδιου φορέα που τελούν υπό τις αυτές ή όμοιες συνθήκες (ΣτΕ 5057/88, ΕΔΚΑ ΛΑ'(1989), σελ. 474). Ακόμα, όμως, και μέσα στον ίδιο φορέα η αρχή της ισότητας εφαρμόζεται ανάμεσα σε ομοειδείς κατηγορίες ασφαλισμένων (ΣτΕ 910/82, ΕΔΚΑ ΚΔ', σελ. 466).

Συγκεκριμένη και αυτοτελή κατηγορία μπορούν να αποτελέσουν, μεταξύ των ασφαλισμένων ενός Ταμείου, τα πρόσωπα που υπήχθησαν στην ασφάλισή του μετά από ένα χρονικό σημείο (ΣτΕ 3405/99, ΕΔΚΑ ΜΑ'(1999), σελ. 934 (935)). Ο κοινός νομοθέτης και η κατ' εξουσιοδότηση νόμου κανονιστικώς δρώσα διοίκηση δεν εμποδίζονται ούτε από το άρθρο 4 παρ. 1, ούτε από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος να μεταβάλλουν για το μέλλον το σύστημα συνταξιοδότησης για κατηγορίες ασφαλισμένων (ΣτΕ 157/09, ΔιΔικ 22 (2010), σελ.

355, ΣτΕ 3510/05, ΔιΔικ 19 (2007), σελ. 1013, ΣτΕ 3177/04, ΕΔΚΑ 2005, σελ. 523, ΣτΕ 1807/01, ΔΕΝ 2002, σελ. 177, ΣτΕ 4139/86, ΕΔΚΑ ΚΘ', σελ. 146). Η αρχή της ισότητας δεν παραβιάζεται, όταν μεταβάλλεται επί το δυσμενέστερο το συνταξιοδοτικό καθεστώς (ΣτΕ 317/09, ΕΔΚΑ ΜΚ (2009), σελ. 194), δηλαδή όταν θεσπίζονται αυστηρότερες, σε σχέση με το προγενέστερο καθεστώς, προϋποθέσεις για απονομή σύνταξης (ΣτΕ 3487/08 Ολομ., ΕΔΚΑ ΜΚ'(2009), σελ. 34 (41)). Οι αναδρομικές, ωστόσο, νομοθετικές ρυθμίσεις συναντούν σοβαρό εμπόδιο στο άρθρο 1 Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. –καθώς και στο άρθρο 6 παρ. 1 της ίδιας Διεθνούς Σύμβασης (Έκθεση της Δ/σης Επιστημονικών Μελετών της Βουλής στο Σχέδιο Νόμου 2703/99, ΕΔΚΑ ΜΑ (1999), σελ. 601 (603))- όταν προσβάλλουν ήδη θεμελιωμένα συνταξιοδοτικά δικαιώματα (γεννημένες αξιώσεις), δηλαδή όταν θίγουν όσους έχουν συμπληρώσει τις απαιτούμενες προϋποθέσεις πριν την έναρξη ισχύος του νέου νόμου, αλλά δεν έχουν ακόμη ασκήσει το δικαίωμά τους. Σημειωτέον, ότι ο χρόνος θεμελίωσης του συνταξιοδοτικού δικαιώματος (ΣτΕ 3177/04, ΔΕΝ 61/2005, σελ. 1418, ΣτΕ 665/00, ΕΔΚΑ ΜΒ (2000), σελ. 431), είναι κριτήριο αρκούντως αντικειμενικό, για τη διαφοροποίηση ως προς το συνταξιοδοτικό καθεστώς των ασφαλισμένων (ΣτΕ 3739/99, ΣτΕ 665/00, ΕΛΣ 678/02, Ε.Σ. Ολομ. 2366/04, ΕΔΚΑ 2005, σελ. 210).

Μπορεί ο χρόνος να αποτελεί αντικειμενικό κριτήριο διακρίσεων, δεν αρκεί όμως από μόνος του να δικαιολογήσει τις διαφοροποιήσεις. Για να μην εμφανίζεται η διάκριση με βάση το χρόνο επέλευσης του ασφαλιστικού κινδύνου ή υπαγωγής στην ασφάλιση ως αυθαίρετη θα πρέπει να συνδυάζεται και με άλλα κριτήρια, ικανά να υπηρετήσουν το σκοπό του νόμου. Έτσι, θεωρείται σύμφωνη με την ισότητα, η μη εφαρμογή των ευνοϊκών διατάξεων, στην περίπτωση που οι εξελθόντες ήδη της ασφάλισης, κατά τη διαδρομή της ασφαλιστικής τους σχέσης, κατέβαλαν ουσιωδώς μικρότερες εισφορές (ΣτΕ Πρακτικό 1010/76, ΤοΣ 1977, σελ. 167. Πρβλ. παλαιότερα ΣτΕ 778/68 Ολομ., ΕΔΚΑ Ι, σελ. 292).

Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 22 παρ. 5 του Συντάγματος, που ορίζουν ότι: «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του Νόμου» (4 παρ. 1) και «Το κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων όπως νόμος ορίζει» (22 παρ. 5), συνάγεται δέσμευση του νομοθέτη, ο οποίος κατά τη ρύθμιση ουσιωδώς ομοίων περιπτώσεων δεν επιτρέπεται να χειρίζεται τις περιπτώσεις αυτές κατά τρόπο ανόμοιο, εισάγοντας εξαιρέσεις και διακρίσεις, εκτός αν η διαφορετική ρύθμιση δεν είναι αυθαίρετη, αλλά επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, η συνδρομή του οποίου υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων. Η δέσμευση δε αυτή του νομοθέτη υφίσταται και κατά την εκδήλωση της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων και επιβάλλει τη συμμετοχή αυτών με ίσους όρους στο σύστημα παροχών και αντιπαροχών της κοινωνικής ασφάλισης, μεταξύ των οποίων και οι κρατήσεις υπέρ κλάδου ασθένειας.

Έτσι, η επιβολή κράτησης στην κύρια αλλά και επικουρική μας σύνταξης υπέρ του κλάδου ασθένειας παραβιάζει την, κατ' άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, αρχή της ισότητας, αφού ενέχει αδικαιολόγητα δυσμενή διάκριση εις βάρος μας αναλογικά με τις εισφορές που έχουμε καταβάλει (πρβλ. Α.Ε.Δ. 3-5/2007, βλ. Σ.τ.Ε. Ολομ. 3231/2008, 729, 2279/2009).

Εξάλλου, η ως άνω διάκριση, δε δικαιολογείται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, λαμβανομένης υπόψη και της δίκαιης στάθμισης, η οποία πρέπει να υφίσταται μεταξύ του γενικού συμφέροντος και του συμφέροντος του ατόμου για καταβολή της ασφαλιστικής παροχής, όταν αυτή, ως περιουσιακό δικαίωμα, προέρχεται, όπως στην προκειμένη περίπτωση, από τις ασφαλιστικές παροχές του ασφαλισμένου, έτσι ώστε βάσιμα να προσδοκά αυτός, στο πλαίσιο της κρατικής μέριμνας για την κοινωνική ασφάλιση των

εργαζομένων, αποχή από κάθε επέμβαση και προστασία του εν λόγω δικαιώματός του (βλ. Σ.τ.Ε. Ολομ. 3231/2008, 729, 2279/2009. Επίσης, πρβλ. και Α.Ε.Δ. 3-5/2007).

3). Αντίθεση των οικείων διατάξεων με το ά. 1 του 1^{ου} Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 του 1ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), η οποία κυρώθηκε με το ΝΔ 5374 και έχει σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1 του Συντάγματος, αυξημένη έναντι των κοινών νόμων ισχύ προβλέπεται, ότι: «Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της περιουσίας αυτού, ειμή δια λόγους δημόσιας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του Διεθνούς Δικαίου όρους». Με τη διάταξη αυτή κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Κατά το Ε.Δ.Δ.Α. το άρθρο 1 Π.Π.Π. Ε.Σ.Δ.Α., που εγγυάται ουσιαστικά το δικαίωμα στην περιουσία, περιέχει τρεις διακριτούς κανόνες: Ο πρώτος, που διατυπώνεται στο πρώτο εδάφιο της πρώτης παραγράφου και έχει γενικό χαρακτήρα, διακηρύσσει την αρχή του σεβασμού της περιουσίας. Ο δεύτερος, που διατυπώνεται στο δεύτερο εδάφιο της πρώτης παραγράφου, αφορά τη στέρηση της περιουσίας, την οποία θέτει υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Ο τρίτος, που περιέχεται στη δεύτερη παράγραφο, αναγνωρίζει στα Συμβαλλόμενα Κράτη την εξουσία - μεταξύ άλλων - να ρυθμίζουν τη χρήση της περιουσίας σύμφωνα προς το γενικό συμφέρον.

Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, που αναφέρονται σε ειδικά παραδείγματα επεμβάσεων στο δικαίωμα στην περιουσία, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής, που θέτει ο πρώτος κανόνας, (βλ. James κ.λπ. κατά Ηνωμένου Βασιλείου, απόφ. 21.2.1986, Σειρά Α' αρ. 98, σελ. 29-30, παρ. 37). Στην έννοια της περιουσίας περιλαμβάνονται όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα αλλά και όλα τα δικαιώματα περιουσιακής φύσεως και τα κεκτημένα «οικονομικά συμφέροντα». Καλύπτονται έτσι τα ενοχικά περιουσιακά δικαιώματα και ειδικότερα είτε απαιτήσεις αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον έως την προσφυγή στο δικαστήριο δίκαιο ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (πάγια νομολογία Ε.Δ.Δ.Α. Pressos Compania Naviera S.A κά κατά Βελγίου, Pine Valle Development κατά Ιρλανδίας και ΑΠ 40/1998 Ολ. ΑΠ 9/2008)

Στην έννοια του προστατευόμενου κατά τα ανωτέρω περιουσιακού δικαιώματος υπάγονται τόσο οι αμοιβές όσο και οι συντάξεις και οι εν γένει κοινωνικοασφαλιστικές παροχές, όπως έχει παγίως γίνει δεκτό μέσω της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

4). Αντίθεση των οικείων διατάξεων με την αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης του διοικουμένου.

Το άρθρο 25 παρ.1 Συντάγματος προβλέποντας μετά την αναθεώρηση του ρητά της αρχή του "κοινωνικού κράτους δικαίου" ως θεμελιώδη αρχή της έννομης τάξης εδραιώνει κατά τρόπο στέρεο την ήδη συναγόμενη από πολλές επιμέρους συνταγματικές διατάξεις αρχή του κράτους δικαίου, η οποία διατρέχει οριζόντια όλη την έννομη τάξη (πριν την αναθεώρηση Δ. Τσάτσου Συνταγματικό Δίκαιο Β 2η έκδοση, 1993 σελ.147 επ. Ε. Βενιζέλου Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου, Ι, 1991 σελ.311 επ). Από την εν λόγω αρχή συνάγεται σειρά επιμέρους αρχών και κανόνων, που αποτελούν εκδήλωση της και αποβλέπουν στην αποτελεσματικότερη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Έκφανση του κράτους δικαίου είναι πρωτίστως η αρχή της

ασφάλειας δικαίου, υπό την έννοια αφενός της σταθερότητας και της προβλεψιμότητας των νομικών και πραγματικών καταστάσεων, που έχουν νομίμως διαμορφωθεί και αφετέρου του αποκλεισμού των αιφνιδίων και απροσδόκητων μεταβολών τους (Δ. Τσάτσου Συνταγματικό Δίκαιο Α, σ. 388, Επ. Σπηλιωτόπουλου Η ασφάλεια δικαίου και η προστασία των περιουσιακών δημοσίων δικαιωμάτων στο ελληνικό Δίκαιο ΔτΑΤεΣ 1/2003, ΣτΕ 1508/2002).

Η αρχή αυτή επιβάλλει προπάντων την εκ των προτέρων γνώση και ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων δικαίου και την δυνατότητα προσδιορισμού των μεταβολών, που πρόκειται να επέλθουν στις έννομες σχέσεις των προσώπων. Εκδήλωση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής του κράτους δικαίου είναι επίσης και η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, η οποία παρέχει προστασία στους πολίτες και εγγυάται, ότι τα δικαιώματα και τα έννομα συμφέροντα, που θεμελιώνουν την νόμιμη δράση τους θα διατηρηθούν στο μέλλον και δεν θα μεταβληθούν από τον νομοθέτη δυσμενώς, αιφνιδίως και βέβαια χωρίς την συνδρομή αποχρώντος λόγου δημοσίου συμφέροντος (Α. Μανιτάκη Ανάκληση διοικητικής άδειας και αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου Αρμ. 38 (1984) σελ. 185 επ, Ευ. Κουτούπα Ρεγκάκου Η αρχή της Δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του Διοικούμενου Αρμ. 49 (1995) σελ. 1382 επ. και από την νομολογία το ΣτΕ 602/2003 και ΣτΕ 247/1980).

Επίσης, η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, που εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές του Ευρωπαϊκού Δικαίου, αποβλέπει να διασφαλίσει τον πολίτη από την απρόβλεπτη μεταβολή καταστάσεων και εννόμων σχέσεων, που διέπει το κοινοτικό δίκαιο. Η αρχή αυτή πρέπει να εφαρμόζεται και στο εσωτερικό δίκαιο καθόσον αφορά το ύψος των αποδοχών των εργαζομένων, οι οποίοι δικαιολογούνται να τρέφουν προσδοκίες ότι αυτές δεν θα μειωθούν αδικαιολόγητα στο μέλλον (ΑΠ 9/2008).

Από το συνδυασμό, της αρχής της νομιμότητας, η οποία αποτελεί έκφανση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής του κράτους δικαίου και της οποίας αποτελεί αναγκαίο συστατικό και της γενικής αρχής του διοικητικού δικαίου της χρηστής διοίκησης οι οποίες πρέπει να διέπουν την δράση της Διοίκησης, γεννάται στην περίπτωση της παραβίασής τους, λόγος ακυρώσεως της διοικητικής πράξης λόγω αντισυνταγματικότητας. Χρηστή είναι η διοίκηση που δεν αυθαιρετεί, δεν αιφνιδιάζει το διοικούμενο, αιτιολογεί τις πράξεις της και εν τέλει είναι επιεικής κατά την άσκηση της κυριαρχικής εξουσίας της. (Η εν λόγω αρχή αναγνωρίζεται και από το ΔΕΚ 0090/96)

Επίσης, η διοίκηση οφείλει να συμπεριφέρεται στις σχέσεις της με τους πολίτες με ευθύτητα και εντιμότητα και να μην διαψεύδει την αξιοπιστία του κράτους εν γένει με αντιφατικές ενέργειες. Κατά τις υπ' αριθμ. 2261 και 2657/ 1987 αποφάσεις του ΣτΕ, η προαναφερόμενη αρχή της καλής πίστης του πολίτη, ο νόμος πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με την αρχή αυτή και τα διοικητικά όργανα να την εφαρμόζουν. Επιπλέον, οι ανωτέρω αρχές συνάγονται από το Σύνταγμα και αποτελούν κριτήριο για τη συνταγματικότητα των νομοθετικών διατάξεων. Στο πεδίο του διοικητικού δικαίου, αποτελούν ειδικότερες γενικές αρχές, δηλ. στοιχείο της αρχής της νομιμότητας και είναι δυνατόν να αποτελέσουν κριτήρια για τον καθορισμό των ορίων της δράσης της

Τέλος, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές της Κοινότητας αποβλέπει να διασφαλίσει κάθε πολίτη από την απρόβλεπτη μεταβολή καταστάσεων και εννόμων σχέσεων, που διέπει το κοινοτικό δίκαιο. Ήδη από το 1978 με τη σημαντική απόφαση Torpet, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει δεχθεί ότι η αρχή της εμπιστοσύνης «αποτελεί τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξης, ούτως ώστε παράβασή της

να συνιστά παραβίαση της Συνθήκης ίδρυσης των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και κάθε κανόνα σχετικού με την εφαρμογή της κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης». Το Δικαστήριο θεωρεί γενικά ότι με βάση την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και με την εξαίρεση συνδρομής άμεσου και επιτακτικού κοινοτικού συμφέροντος, μέτρα τα οποία ανατρέπουν ευνοϊκές ρυθμίσεις στις οποίες ο μέσος πληροφορημένος και καλόπιστος πολίτης εύλογα και θεμιτά υπολόγιζε και προσδοκούσε, δεν μπορούν να εφαρμόζονται απροειδοποίητα και χωρίς πρόβλεψη. Ο νομοθέτης είναι υποχρεωμένος να προβλέπει μεταβατικές διατάξεις σε νόμους που προσβάλλουν παγιωθείσες καταστάσεις στις οποίες οι πολίτες απέβλεπαν με εμπιστοσύνη και εάν αυτό προσκρούει σε κάποια ανάγκη δημοσίου συμφέροντος, να προβλέπει αποζημιώσεις για τους θιγόμενους. Η αρχή της προστασίας της εμπιστοσύνης του πολίτη προς το κράτος αναγνωρίζεται και από το Σύνταγμά μας. Μολονότι δεν θεσπίζεται στο ισχύον Σύνταγμα με ρητή διάταξη, η αρχή αυτή, που υποχρεώνει τον κοινό νομοθέτη στην τήρηση των δεσμεύσεων τις οποίες έχει αναλάβει, αποτελεί αναγκαία και κύρια λογική συνέπεια της θεμελιώδους αρχής του κράτους δικαίου (ΣτΕ 1602/1987 – Ολ,ΣτΕ.3523/92).

5). Αντίθεση των οικείων διατάξεων με την αρχή της αναλογικότητας.

Κατ' αρχήν πρέπει να τονιστεί, ότι η έννοια του δημοσίου συμφέροντος, όπως γίνεται δεκτό από την νομολογία, η οποία δικαιολογεί την στέρηση της ιδιοκτησίας, δεν μπορεί να είναι απλά η έννοια του ταμειακού συμφέροντος του Δημοσίου, δεδομένου, ότι από κάθε περικοπή ή περιστολή δαπανών γεννάται όφελος για το Δημόσιο, είτε υπό την έννοια της αποφυγής πληρωμής υποχρεώσεων του είτε υπό την έννοια της μείωσης των δαπανών του. Όπως ανωτέρω αναλυτικά εκτέθηκε, η έννοια του δημοσίου συμφέροντος, που δύναται να περιορίζει το εκ του νόμου προστατευόμενο δικαίωμα στην περιουσία πρέπει να τεκμηριώνεται επαρκώς και να στηρίζεται σε επαρκή δημοσιονομικά στοιχεία, που καθιστούν επιβεβλημένη την συγκεκριμένη νομοθετική επιλογή, μέσα στα πλαίσια της αρχής της αναλογικότητας. Η αρχή της αναλογικότητας, όπως έχει διαπλαστεί από την θεωρία και την νομολογία δεν είναι τίποτε άλλο από μια τεχνική συνταγματικού ελέγχου των κρατικών ενεργειών, όταν αυτές βαρύνουν υπέρμετρα τους πολίτες και τα κατοχυρωμένα δικαιώματά τους. Ορίζει, δηλαδή, τα απώτατα όρια του συνταγματικά επιτρεπτού της κρατικής περιοριστικής επέμβασης στα θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα, επιτάσσοντας την ύπαρξη εύλογης αναλογίας, ανάμεσα στον επιδιωκόμενο σκοπό και στον περιορισμό συνταγματικού δικαιώματος, ως μέσου για την επίτευξη του σκοπού.

Η αρχή της αναλογικότητας έχει αναγνωριστεί από μακρού ως ιδιόμορφη κανονιστική αρχή, που αποτελεί αναγκαίο κανόνα ερμηνείας για την αξιολόγηση της συνταγματικότητας των περιορισμών των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τον κοινό νόμο. Η ιδιαίτερη χρησιμότητα της αναδεικνύεται πρωτίστως σε περιπτώσεις σύγκρουσης κανόνων δικαίου, στο πλαίσιο των οποίων η αρχή εξυπηρετεί την οριοθέτηση των εκάστοτε συγκρουόμενων αγαθών ή αξιών. Νομολογιακά η αρχή της αναλογικότητας, εφαρμόστηκε ρητώς για πρώτη φορά με την υπ' αριθμόν 2112/1984 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, ενώ θεμελιώθηκε συνταγματικά με την αναθεώρηση του έτους 2001, όταν πλέον συμπεριελήφθη στο άρθρο 25 παρ.1 δ του Συντάγματος, όπου ορίστηκε, ότι οι κάθε είδους περιορισμοί των συνταγματικών δικαιωμάτων πρέπει να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. Η εν λόγω αρχή ισχύει έναντι όλων των μορφών άσκησης εξουσίας, ανεξαρτήτως της οργανωτικής τους μορφής και του γεγονότος, ότι η δράση τους διέπεται κατ' αρχήν από το ιδιωτικό δίκαιο. Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την αναγνώρισε ως αρχή του ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου ήδη από το έτος 1970 ενώ το Ε.Δ.Δ.Α., την θεωρεί ως εγγενή στο συνολικό σύστημα της Ε.Σ.Δ.Α. (Απόφαση 23-4-1982).

Πριν την συνταγματική θεμελίωση της με την αναθεώρηση του έτους 2001, η αρχή της αναλογικότητας θεμελιωνόταν συνταγματικά στα άρθρα 5 παρ.1 και 25 παρ.1 του Συντάγματος. Από την πρώτη διάταξη συνάγεται, ότι οι περιορισμοί της ελευθερίας ανάπτυξης της προσωπικότητας δεν μπορούν να ξεπερνούν το αναγκαίο μέτρο για την προστασία του Συντάγματος, των χρηστών ηθών και των δικαιωμάτων των άλλων, ενώ σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 25 παρ.1 η κρατική εγγύηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου, θα πρέπει να διασφαλίζει την ακώλυτη άσκηση τους. Μετά την αναθεώρηση του Συντάγματος το έτος 2001 η ρητή κατοχύρωση της στο άρθρο 25 παρ.1, ήρθε να άρει κάθε αμφισβήτηση αναγνωρίζοντας την ανάγκη για ενιαία εφαρμογή της από την δικαστική αλλά και την νομοθετική και εκτελεστική εξουσία.

Η υπό κρίση αρχή αναλύεται σε τρεις επιμέρους αρχές: 1) Την αρχή της αναγκαιότητας (Erforderlichkeit), 2) στην αρχή της καταλληλότητας (Geeingmetheit) και 3) στην αρχή της αναλογικότητας με στενή έννοια (Verhältnismässigkeit in engerem Sinn), Με την σειρά της η αρχή της αναλογικότητας αναλύεται σε τρεις επιμέρους αρχές: 1) την αρχή της ελάχιστης δυνατής προσβολής ή του ηπιότερου μέτρου 2) την αρχή της αποφυγής ασύμμετρων ή δυσανάλογων συνεπειών και 3) την αρχή της απαγόρευσης της χρονικής ασυνέπειας ή υπερβολής. Η προσφορότητα ή καταλληλότητα του περιορισμού ελέγχεται σε σχέση με την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Ένα μέτρο (νομοθετικό ή διοικητικό) θεωρείται κατάλληλο και κατά συνέπεια συνταγματικό ακόμα και όταν με αυτό επιτυγχάνεται εν μέρει η πραγματοποίηση του σκοπού. Αυτό βέβαια, προϋποθέτει, ότι το εν λόγω μέτρο, δύναται πραγματικά ή άποψη να συνδράμει στην επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού. Η αρχή της αναγκαιότητας, επιβάλλει στην διοίκηση ή στον νομοθέτη να λάβει το συγκεκριμένο περιοριστικό ατομικών δικαιωμάτων μέτρο, μόνο όταν αυτό είναι αναγκαίο, όταν δηλαδή αποκλείεται η επιλογή άλλου εξίσου αποτελεσματικού, λιγότερο όμως περιοριστικού μέτρου. Εάν δηλαδή το ίδιο αποτέλεσμα είναι δυνατόν αν επιτευχθεί με μικρότερο περιορισμό, τότε ο επιβαλλόμενος περιορισμός δεν είναι αναγκαίος και συνακόλουθα δεν είναι σύμφωνος με την αρχή της αναλογικότητας. Οι κάθε είδους κρατικές παρεμβάσεις δικαιολογούνται να περιορίσουν την ελευθερία του ατόμου, μόνο όταν η συντρέχουσα ανάγκη θεραπείας, διατήρησης ή διαφύλαξης της δημόσιας τάξης τις καθιστά αναγκαίες (ΣτΕ 1158/1988).

Συνεπώς αναγκαίο είναι ένα μέτρο, όταν η Διοίκηση δεν θα μπορούσε να επιλέξει ένα άλλο, εξίσου αποτελεσματικό, το οποίο δεν θα περιόριζε ή θα περιόριζε λιγότερο αισθητά τα θεμελιώδη δικαιώματα του πολίτη. Πότε ένα μέτρο είναι εξίσου αποτελεσματικό δεν μπορεί να διαπιστωθεί αφηρημένα παρά μόνο *in concrete*. Δύο εξίσου κατάλληλες επεμβάσεις στο χώρο των ατομικών ελευθεριών, που επιφέρουν την ίδια επιτυχία, μπορεί να έχουν επιβλαβείς επιδράσεις σε διαφορετικούς τομείς. Μόνο όταν προκύπτει, ότι τα μειονεκτήματα του εφαρμοζόμενου μέτρου υπερσχύουν εκείνων, που επιφέρει ένα άλλο μέτρο, πρέπει η εκλεγμένη ρύθμιση να θεωρηθεί ως μη αναγκαία. Η αρχή της αναλογικότητας εν στενή έννοια, επιτάσσει, ότι μεταξύ του συγκεκριμένου νομοθετικού ή διοικητικού μέτρου και του επιδιωκόμενου (νομίμου) σκοπού πρέπει να υπάρχει μια εύλογη σχέση. Αυτή η σχέση υπάρχει, όταν το λαμβανόμενο μέτρο είναι κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, συνεπάγεται κατ' ένταση και διάρκεια τα λιγότερα δυνατά μειονεκτήματα για τον πολίτη και τέλος όταν τα συνεπαγόμενα μειονεκτήματα δεν υποσκελίζουν τα πλεονεκτήματα. Η αρχή της ελάχιστης δυνατής προσβολής ή του ηπιότερου μέτρου, επιβάλλει στην διοίκηση μεταξύ των περισσότερων δυνατών μέτρων να επιλέγει το ηπιότερο, εκείνο δηλαδή, που θα επιβαρύνει λιγότερο το άτομο και το κοινωνικό σύνολο. Η αρχή του ηπιότερου μέτρου απορρέει από την έννοια του κράτους δικαίου και συνιστά σύνθεση των αρχών της ισότητας και της επιείκειας.

Η αρχή της αποφυγής των ασύμμετρων συνεπειών παραπέμπει στην στάθμιση κόστους - οφέλους και εξετάζει την προσφορότητα με τη σχέση μέσου και επίτευξης του στόχου. Βάσει αυτής, οι αναμενόμενες δυσμενείς συνέπειες του μέτρου πρέπει συγκρινόμενες με τον επιδιωκόμενο από τον νόμο σκοπό, να τελούν σε αναλογία προς αυτόν. Η απαγόρευση της χρονικής υπερβολής επικεντρώνεται στην διάρκεια των κρατικών ενεργειών. Βάσει αυτής, ένα μέτρο θεωρείται επιτρεπτό για τόσο χρονικό διάστημα, όσο απαιτείται για την επέλευση των νομικών συνεπειών του, μέχρις ότου, δηλαδή επιτευχθεί ο επιδιωκόμενος σκοπός ή να γίνει εμφανής η αδυναμία πραγματοποίησης. Στην έννοια της αναλογικότητας εντάσσεται και η έννοια της στάθμισης συμφερόντων, στις περιπτώσεις σύγκρουσης, όταν οι ανώτερες αξίες υπερτερούν και οι κατώτερες αξίες υποχωρούν. Η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί κατ' αρχήν δέσμευση της νομοθετικής εξουσίας, η οποία κατά την ρύθμιση των κοινωνικών σχέσεων στα πλαίσια των επιταγών του συντάγματος και ιδίως στις περιπτώσεις νομοθετικού περιορισμού της ιδιωτικής και κοινωνικής αυτονομίας, επιβάλλεται να αποφεύγει την θέσπιση δυσανάλογων ρυθμίσεων. Τέλος, ο σεβασμός της αρχής σε αυτό το πρώτο επίπεδο εφαρμογής της, δηλαδή κατά την θέσπιση ενός τυπικού νόμου από τον νομοθέτη, έχει ιδιαίτερη βαρύτητα καθώς δεν διασφαλίζει μόνο την συνταγματικότητα του τυπικού νόμου αλλά προωθεί ταυτόχρονα και την ασφάλεια δικαίου, στο μέτρο, που η στάθμιση του νομοθέτη λειτουργεί ως πρόκριμα για τον *in concreto* έλεγχο κατά την εφαρμογή του νόμου. Ομοίως από το άρθρο 1 παρ.3 του Συντάγματος, προκύπτει η δέσμευση όλων των οργάνων της εκτελεστικής εξουσίας από την αρχή της αναλογικότητας. Είναι σαφές, ότι η σημασία της αρχής αναδεικνύεται ιδίως στις περιπτώσεις, στις οποίες τα εκτελεστικά όργανα δικαιούνται σύμφωνα με τις νομοθετικές διατάξεις να ενεργούν κατά διακριτική ευχέρεια.

Αντίστοιχα, η υποχρέωση σεβασμού της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας σε δικαιοδοτικό επίπεδο προκύπτει σαφώς από τον συνδυασμό των άρθρων 1 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του Συντάγματος. Όπως δέχτηκε και το Συμβούλιο της Επικρατείας στην υπ' αριθμόν 1975/1991 απόφαση του (Δ Τμήμα), τα μέτρα, που λαμβάνονται για την προστασία της εθνικής οικονομίας δεν θίγουν την αξιοπρέπεια του ανθρώπου (άρθρο 2 παρ.1 Σ) και την προστατευόμενη εκ του Συντάγματος ελευθερία των συλλογικών διαπραγματεύσεων, όταν έχουν χαρακτήρα παροδικό, χρονικά δηλαδή ορισμένο.

6) Αντίθεση των διατάξεων με τα άρθρα 2 και 22 Συντάγματος:

Το Σύνταγμα ορίζει, στο άρθρο 2 παρ. 1, ότι «Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας», στο άρθρο 4 ότι «Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου» (παρ. 1) και ότι «συνεισφέρουν χωρίς διακρίσεις στα δημόσια βάρη, ανάλογα με τις δυνάμεις τους» (παρ. 5), στο άρθρο 22 παρ. 5 ότι «Το Κράτος μεριμνά για την κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων, όπως νόμος ορίζει», στο δε άρθρο 25 ότι «Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους», ότι «Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει [...] να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας [...]» (παρ. 1), και ότι «Το Κράτος δικαιούται να αξιώνει από όλους τους πολίτες την εκπλήρωση του χρέους της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης» (παρ. 4). Εξ άλλου, σύμφωνα με το άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος, «Για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης και την προστασία του γενικού συμφέροντος το Κράτος προγραμματίζει και συντονίζει την οικονομική δραστηριότητα στη Χώρα, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη όλων των τομέων της εθνικής οικονομίας».

Σύμφωνα με το άρθρο 25 του ισχύοντος Συντάγματος «*Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως άτομου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους..... Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας*». Εν προκειμένω όμως ο νομοθέτης δεν διασφάλισε στο ακέραιο την υλοποίηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματός μας, παραβιάστηκε δε και η αρχή της αναλογικότητας στη σύγκριση μεταξύ παρακράτησης και οφέλους και ειδικότερα, επειδή δεν είχε η παρακράτηση αυτή ανταποδοτικό χαρακτήρα, όπως θα είχαν οι εισφορές που επιβάλλονται στις αποδοχές των ενεργεία δημοσίων υπαλλήλων για την απόληψη συντάξεων από αυτούς κατά το χρόνο της αποχώρησης από την υπηρεσία τους.

Το άρθρο 25 παρ.1 Συντάγματος προβλέποντας μετά την αναθεώρηση του ρητά της αρχή του "κοινωνικού κράτους δικαίου" ως θεμελιώδη αρχή της έννομης τάξης εδραιώνει κατά τρόπο στέρεο την ήδη συναγόμενη από πολλές επιμέρους συνταγματικές διατάξεις αρχή του κράτους δικαίου, η οποία διατρέχει οριζόντια όλη την έννομη τάξη (πριν την αναθεώρηση Δ. Τσάτσου Συνταγματικό Δίκαιο Β 2η έκδοση, 1993 σελ.147 επ. Ε. Βενιζέλου Μαθήματα Συνταγματικού Δικαίου, Ι, 1991 σελ.311 επ). Από την εν λόγω αρχή συνάγεται σειρά επιμέρους αρχών και κανόνων, που αποτελούν εκδήλωση της και αποβλέπουν στην αποτελεσματικότερη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Έκφανση του κράτους δικαίου είναι πρωτίστως η αρχή της ασφάλειας δικαίου, υπό την έννοια αφενός της σταθερότητας και της προβλεψιμότητας των νομικών και πραγματικών καταστάσεων, που έχουν νομίμως διαμορφωθεί και αφετέρου του αποκλεισμού των αιφνιδίων και απροσδόκητων μεταβολών τους (Δ. Τσάτσου Συνταγματικό Δίκαιο Α, σ. 388, Επ. Σηλιωτόπουλου Η ασφάλεια δικαίου και η προστασία των περιουσιακών δημοσίων δικαιωμάτων στο ελληνικό Δίκαιο ΔτΑΤεΣ 1/2003, ΣτΕ 1508/2002).

Η αρχή αυτή επιβάλλει προπάντων την εκ των προτέρων γνώση και ομοιόμορφη εφαρμογή των κανόνων δικαίου και την δυνατότητα προσδιορισμού των μεταβολών, που πρόκειται να επέλθουν στις έννομες σχέσεις των προσώπων. Εκδήλωση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχή του κράτους δικαίου είναι επίσης και η αρχή της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, η οποία παρέχει προστασία στους πολίτες και εγγυάται, ότι τα δικαιώματα και τα έννομα συμφέροντα, που θεμελιώνουν την νόμιμη δράση τους θα διατηρηθούν στο μέλλον και δεν θα μεταβληθούν από τον νομοθέτη δυσμενώς, αιφνιδίως και βέβαια χωρίς την συνδρομή αποχρώντος λόγου δημοσίου συμφέροντος (Α. Μανιτάκη Ανάκληση διοικητικής άδειας και αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου Αρμ. 38 (1984) σελ. 185 επ, Ευ. Κουτούπα Ρεγκάκου Η αρχή της Δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του Διοικούμενου Αρμ. 49 (1995) σελ. 1382 επ. και από την νομολογία το ΣτΕ 602/2003 και ΣτΕ 247/1980).

Από το συνδυασμό, της αρχής της νομιμότητας, η οποία αποτελεί έκφανση της συνταγματικά κατοχυρωμένης αρχής του κράτους δικαίου και της οποίας αποτελεί αναγκαίο συστατικό και της γενικής αρχής του διοικητικού δικαίου της χρηστής διοίκησης οι οποίες πρέπει να διέπουν την δράση της Διοίκησης, γεννάται στην περίπτωση της παραβίασής τους, λόγος ακυρώσεως της διοικητικής πράξης λόγω αντισυνταγματικότητας. Χρηστή είναι η διοίκηση που δεν αυθαιρετεί, δεν αιφνιδιάζει το διοικούμενο, αιτιολογεί τις πράξεις της και εν τέλει είναι επιεικής κατά την άσκηση της κυριαρχικής εξουσίας της. (Η εν λόγω αρχή αναγνωρίζεται και από το ΔΕΚ 0090/96)

Επίσης, η διοίκηση οφείλει να συμπεριφέρεται στις σχέσεις της με τους πολίτες με ευθύτητα και εντιμότητα και να μην διαψεύδει την αξιοπιστία του κράτους εν γένει με αντιφατικές ενέργειες. Κατά τις υπ' αριθμ. 2261 και 2657/ 1987 αποφάσεις του ΣτΕ, η προαναφερόμενη αρχή της καλής πίστης του πολίτη, ο νόμος πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με την αρχή αυτή και τα διοικητικά όργανα να την εφαρμόζουν. Επιπλέον, οι ανωτέρω αρχές συνάγονται από το Σύνταγμα και αποτελούν κριτήριο για τη συνταγματικότητα των νομοθετικών διατάξεων. Στο πεδίο του διοικητικού δικαίου, αποτελούν ειδικότερες γενικές αρχές, δηλ. στοιχείο της αρχής της νομιμότητας και είναι δυνατόν να αποτελέσουν κριτήρια για τον καθορισμό των ορίων της δράσης της.

7) Ειδικά για εμάς τους συνταξιούχους της ΔΕΗ, αξιοσημείωτα είναι και τα πορίσματα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Κοινωνικών Δικαιωμάτων (Στρασβούργο, 7.12.2012) στην έκθεσή τους προς την Επιτροπή των Υπουργών, η οποία απεφάνθη ad hoc επί της Συλλογικής Προσφυγής με αριθμό 79/2011, που υπέβαλε η Πανελλήνια Ομοσπονδία Συνταξιούχων της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας. Στην προσφυγή αυτή η ΠΟΣ – ΔΕΗ ζήτησε από την Επιτροπή να κρίνει ότι η θέση της Ελληνικής Κυβέρνησης δεν είναι σύμφωνη με το άρθρο 12 παρ. 3 του Χάρτη του 1961, εξαιτίας μιας σειράς αλλαγών στα συστήματα συντάξεων, που νομοθετήθηκαν από την Κυβέρνηση μεταξύ των οποίων και οι νόμοι 3863/2010, 4024/2011, 4051/2012 και 4093/2012, με τις διατάξεις των οποίων επεβλήθησαν αλλεπάλληλες μειώσεις συντάξεων. Όπως αναφέρεται στη έκθεση (παρ. 62), η προσφεύγουσα οργάνωση των Συνταξιούχων ΔΕΗ υποστηρίζει ότι οι ως άνω περιορισμοί των συντάξεων συνιστούν παραβίαση του άρθρου 12 του Χάρτη του 1961, διότι αντιβαίνουν στην αρχή της αναλογικότητας. Επ' αυτού του ισχυρισμού η Επιτροπή θεωρεί (παρ. 69) ότι παρά την οικονομική κατάσταση, το συμβαλλόμενο Κράτος οφείλει να διατηρήσει το καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης σε ικανοποιητικό επίπεδο, λαμβάνοντας υπόψιν τις προσδοκίες των δικαιούχων του συστήματος, προσδοκία σαφώς διατυπωμένη στο άρθρο 12 παρ. 3 του Χάρτη του 1961. Στη συνέχεια, η Επιτροπή, όπως ρητά αναφέρει στις παρ. 78 και 80 της Έκθεσής της «εκτιμά ότι το σωρευτικό αποτέλεσμα των περιορισμών των συντάξεων συνιστά εκ των πραγμάτων μια σημαντική υποβάθμιση του επιπέδου ζωής ενός σοβαρού αριθμού συνταξιούχων που τους αφορούν και δεν εξετάστηκε αν άλλα μέτρα θα μπορούσαν να εφαρμοστούν με στόχο να περιοριστούν τα σωρευτικά αποτελέσματα των περικοπών που αμφισβητούνται από τους συνταξιούχους». Καταλήγοντας στην παρ. 81-83 ότι «συμπεραίνεται ότι η Κυβέρνηση δεν τεκμηριώνει, όπως απαιτείται στο άρθρο 12 παρ. 3, το αναγκαίο ενδιαφέρον για να διατηρηθεί μια επαρκής προστασία των συνταξιούχων» και κατά συνέπεια κρίνεται ότι «λόγω του σωρευτικού τους αποτελέσματος, τα περιοριστικά μέτρα που περιέχονται στους σχετικούς με το τελευταίο θεσπισθέντα του Ν. 4093/2012, παραβιάζουν το άρθρο 12 παρ. 3 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη του 1961.».

V. Η ΑΞΙΩΣΗ ΜΑΣ.

Επειδή οι ώδε προσβαλλόμενες πράξεις, κατ' εφαρμογή της αντισυνταγματικής διάταξης του ά. 44 ν. 4670/2020 μας θίγουν, όλους εμάς τους πρώην ασφαλισμένους στη ΔΕΗ ΑΕ, που έχουμε βγει στη σύνταξη πριν την 1-1-2015, καθότι λαμβάνουμε μικρότερο ποσό σε σχέση με τους συναδέλφους μας που βγήκαν στη σύνταξη μετά την 1-1-2015.

Επειδή πρέπει να εφαρμοστεί και σε εμάς ο ίδιος τύπος υπολογισμού που εφαρμόζεται στους συναδέλφους μας που εξήλθαν στη σύνταξη μετά την 1-1-2015, να ακυρωθεί δε η κράτηση υπέρ ΕΟΠΥΥ στην επικουρική μας σύνταξη.

Επειδή έχουμε έννομο συμφέρον για την άσκηση της παρούσας.

Επειδή καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο υπέρ Δημοσίου αξίας 150,00 ευρώ καθώς επίσης και το νόμιμο γραμματίο προκαταβολής εισφορών Δ.Σ.Α. με αριθμό

Επειδή η παρούσα είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συν τη ρητή επιφύλαξη κάθε δικαιώματός μας

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

1. Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση.
2. Να ακυρωθούν και εξαφανιστούν οι προσβαλλόμενες πράξεις για την προπεριγραφόμενη ιστορική και νομική αιτία, καθ' ό μέρος μας βλάπτουν.
3. Να αναπεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση με σκοπό όπως α)εκδώσει νέα πράξη ειδικά για εμάς τους αιτούντες συνταξιούχους της ΔΕΗ καθώς επίσης β)υποχρεωθεί η Διοίκηση περαιτέρω όπως στα πλαίσια του νόμου 3068/2002 συμμορφωθεί πλήρως με το διατακτικό της εκδοθησόμενης απόφασης του Δικαστηρίου Σας (εκδίδοντας νέες πράξεις υπολογισμού της επικουρικής μας σύνταξης και καταβάλλοντάς μας σε χρήμα τις οικονομικές διαφορές που θα προκύψουν αναδρομικά από τον επαναυπολογισμό της σύνταξής μας).
4. Να διαταχθεί η απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου για την κατάθεση της παρούσης και να υποχρεωθούν τα αντίδικα στην καταβολή της συνολικής δικαστικής μας δαπάνης, περιλαμβανομένης της αμοιβής του πληρεξούσιου δικηγόρου μας.

Στην Αθήνα, 15.07.2020

Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος

Βασίλειος Δημ. Νικολετάκης
Δικηγόρος – LL.M (ΑΜ/ΔΣΑ 26152)
Λ. Αλεξάνδρας 126, Αθήνα 11471
Τ: 2106412185 F: 2106412188
E: vnlaw@otenet.gr
ΑΦΜ: 049334348 Δ.Ο.Υ. Δ' Αθηνών